PROMIN
ПРОМІНЬ

РІК II СЕРПЕНЬ — ВЕРЕСЕНЬ, 1961 Ч. 8 - 9

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ

Рік II СЕРПЕНЬ - ВЕРЕСЕНЬ, 1961

Ч. 8 - 9

Виходить раз у місяць

Видає

Союз Українок Канади

Редаґує Редакційна Колеґія

Редактор Наталія Когуська

Річна передплата в Канаді $3.50

Поза Канадою 4.00

Поодиноке число ..... .40

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B.

Winnipeg 4, Man.

PROMIN

AUGUST - SEPTEMBER, 1961 Vol. II

No. 8 - 9

Monthly Publication

Published by

Ukrainian Women's Ass'n of Canada

Edited by Editorial Committee

Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada $3.50

Subscription in other countries 4.00

Single copy ..... .40

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B.

Winnipeg 4, Man.

На обкладинці фото пам'ятника Т. Шевченкові у Вінніпеґу роботи мистця Ю. Дараґана під час відкриття 8-9 липня 1961 року. Коло пам'ятника преміер Канади Достойний Джан Діфенбейкер.

З М І С Т

Т. Шевченко — Марку Вовчку 1
Віра Ворскло — Сухі гілки сплітаються у ватру 1
„І чужому научайтесь" 1
Микола Дербуш — Золото з неба 2
Докія Гуменна — Трипільська культура і матріярхат 3
С. Пауш — З конвенції КНЖР 5
Н. К. — Дві українки в заряді КНЖР 6
С. Пауш Нові відділи 8
Лариса Мурович — Змагання сосни 8
Т. Шевченко — Наймичка 9
E. Bilych — Organization and its Youth 12
Нова українська жіноча організація в ЗДА 13
Микола Понеділок — „Одруження Фіґаро" 14
М. Н. — 35-ліття жін. тов. в Монтреалі 16
Н. Забіла — Надходить осінь 19
Л. Бачинський — Братки або Іван та Марія 19
Н. Забіла — Мала школярка 19
М. Грицишин — Ювілейне свято у Форт Вілліямі, Онт. 20
М. Лебедович — З окружного з'їзду у Роблин, Ман. 23
Галя Баляс — Закінчення сезону праці 25
О. Лукомська — Невиджалувана втрата 25
Н. Сенів — Для наших господинь 26
Річні звіти відділів 28
Є. Павлюкевич — Українська вишивка 32

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК II СЕРПЕНЬ-ВЕРЕСЕНЬ, 1961 Ч. 8-9

Т Шевченко

МАРКУ ВОВЧКУ

НЕДАВНО Я ПОЗА УРАЛОМ
БЛУКАВ І ГОСПОДА БЛАГАВ,
ЩОБ НАША ПРАВДА НЕ ПРОПАЛА,
ЩОБ НАШЕ СЛОВО НЕ ВМИРАЛО,
І ВИБЛАГАВ. ГОСПОДЬ ПОСЛАВ
ТЕБЕ НАМ, КРОТКОГО ПРОРОКА,
І ОБЛАЧИТЕЛЯ ЖЕСТОКИХ,
ЛЮДЕЙ НЕСИТИХ. СВІТЕ МІЙ,
МОЯ ТИ ЗОРЕНЬКО СВЯТАЯ!
МОЯ ТИ СИЛО МОЛОДАЯ!
СВІТИ НА МЕНЕ І ОГРІЙ,
І ОЖИВИ МОЄ ПОБИТЕ,
УБОГЕ СЕРЦЕ НЕУКРИТЕ
ГОЛОДНЕЄ! І ОЖИВУ,
І ДУМУ ВОЛЬНУЮ НА ВОЛЮ
ІЗ ДОМОВИНИ ВОЗЗОВУ.
І ДУМУ ВОЛЬНУЮ... О, ДОЛЕ!
ПРОРОЧЕ НАШ, МОЯ ТИ ДОНЮ! —
ТВОЄЮ ДУМУ НАЗОВУ!

Сухі гілки сплітаються у вогню...

Сухі гілки сплітаються у вогню,
Вогонь танцює радість і тепло,
Так і серця, надломлені, щербаті,
Танцюють щастя, злившись у одно.

Я заблищу промінням любови,
Рубіном вправленим в сіризну днів,
Одягнена в твою палку розмову
І усміху золотопінний спів.

Я виросту до хмар, а може й вище
Зриватиму з небес зірок квітки,
Бо це мене любов твоя колише,
Вирізьблює бажання і думки.

Гарнішим станеш в сто разів, без спору,
Ти в зареві мойого почуття,
І стане день для нас музичним морем,
І по-новому забренить життя.

Любов у нас — розспіване вітрило
Нас до одної поведе мети,
І нас ніяка хвиля не розділе:
Човном єдиним будем я і ти.

Віра Ворскло.

„І ЧУЖОМУ НАУЧАЙТЕСЬ"

З ПРИВОДУ ШЕВЧЕНКІВСЬКИХ СВЯТКУВАНЬ

Широким відгомоном пролунали події Шевченківських Святкувань і відкриття пам'ятника Шевченкові у Вінніпеґу в липні ц. р. Українська преса на своїх сторінках дала повний образ подій у Вінніпеґу у найменших деталях. Заговорила й англомовна преса про поета українського народу, який в поході, в змагу за державне життя домагається свого місця серед державних народів вільного світу. Тисячі учасників здвигу у Вінніпеґу, українське ідейне громадянство, що з'їхалося з різних частин просторої Канади, а то й з З'єднинених Держав Америки заманіфестувало єдність Шевченкового „Заповіту".

Відкриття пам'ятника поетові у Вінніпеґу і масовий здвиг громадянства — це завершення Шевченківських Святкувань у століття смерти поета, бо не можемо не брати до уваги того, що кожна більша і менша місцевість, де живуть українці збірною громадою мали улаштовані в себе на місцях величаві імпрези-академії; в деяких місцевостях, як наприклад, в Саскатуні відбувалася програма цілий тиждень Шевченківського Святкування і кожного вечора новими точками програми, доповіддями і т. д., в якій брало участь у великім числі українська молодь і громадянство — Ванкувер, Едмонтон, Вінніпеґ, Торонто, Форт Вілліям, Монтреал, Гемилтон та багато інших більших і менших міст відбули такі величаві святкування. І не тільки в Канаді — в інших країнах вільного світу відбувалися ці святкування з найбільшим національним піетизмом. Починаючи від найвищих українських наукових установ і до найменшого гуртка місцевих товариств, йшла постійна праця й проходили урочисто хвилини самого свята.

Зупинившись над характером таких святкувань і відслоненням пам'ятника поетові у Вінніпеґу, хочеться глибоко вірити, що український народ, розсіяний по світі відчув знову поетову волю, що дух Т. Шевченка оживив лави зорганізованого громадянства, що переко-

тилася нова хвиля, яка підіймає його до сильнішого громадського життя і праці для тих ідеалів, що їх голосив і за них страждав Тарас Шевченко.

Коло пам'ятника Т. Шевченка на площі біля парляменту у Вінніпегу під час відслонення монументу багатьом учасникам котились сльози. Були й такі, що опісля, коли вже розійшлися маси народу, приходили і зупинялися в німім мовчанні перед пам'ятником, якихось дві жінки вклякнули біля стіп на коліна. Це не сентимент хвилини. Це глибока любов до поета, до народу, це свідомість того факту, що народ український, якому поет казав у своїм заповіті:

„Вставайте, кайдани порвіте",

що народ цей ці кайдани ще несе, що несе їх сьогодні більше як коли будь ніс, що волі він ще не здобув, хоч окроплював її і своєю і чужою кров'ю, що дух поета ще сумує і ми разом з ним, дарма, що там в Україні сьогодні дозволено святкувати Т. Шевченка, але дозволено по лінії „старшого брата", не так як хоче й як розуміє народ український.

Вияв такої сльози, такого глибокого зворушення, треба шанувати і треба уважати, що:

„Жива душа поетова святая,
Жива в святих своїх речах"...

а разом з нею жива душа українська; жива, бо не затер широкий світ її властивої барви, її природної властивости, її любови до землі батьків своїх, до народу свого, любови до всього, що рідне, що близьке, що винесене з рідного дому від батька-матері, родини.

Наші дні сьогодні є епохальним моментом, і цей момент нам треба підсилити, треба піднести вище смолоскип і просвічувати ним дорогу широку. Прийшла хвилина, коли кожний українець, українка мусять спитати себе: яке моє місце в родині українського суспільства? Де я належу? Скільки у мене спільного з Шевченком? Яку службу сповняю я для ідеалів українського народу?

А матері українки — багато ж з вас чули у Вінніпегу, як прем'єр Манітоби, Дост. Д. Роблин продеклямував по українськи до багатотисячного зібрання українців на площі біля парляменту:

„Учітеся, брати мої,
Думайте, читайте
І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь".

Гарною українською мовою висловив він думку Тараса Шевченка. А чи знають діти наші цю поезію Тараса Шевченка? Бо ж мабуть знаєте і ви її глибокий зміст. Чи не говорить ця поезія до нас, до нашого сумління, до нашого найбільшого обов'язку супроти наших дітей. Вчаться нашої рідної мови визначні державні мужі, провідники інших народностей...

А молодь же наша будучність. Велика частина української молоді відчула велич подій — місцевих і загальних у святкуванні, але підростає новий молоденький цвіт нашої молоді, для якої мова стане ключем до Шевченкового „Кобзаря". Нам припадає дуже почесна роля цей дух піддержати і вмілою рукою скеровувати на дорогу ідейної праці нашу молодь, і щоб ця молодь уміла і любила Шевченкового „Кобзаря" та уміла сказати серцем:

„І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь".

Микола Дербуш

Золото з неба

Мамі-іменинниці — єдиний подарунок, який я нині можу зробити.

Падає, падає золото з неба...
Справжнє. Не з сейфів Вол-стріту. О, ні!
Золото те, що його тепер треба
Квітам у квітнем голублені дні...

Скаже хтось — хмара заплакала тужно,
Нонсенс: у квітні немає туги.
Соки землі такі смілі, потужні
справді до всього, крім сонця глухі...

Падають, падають золота перли,
справжні, не штучні, не мертві, живі.
Решточки зносять торічні умерлі,
грати щоб владно у юній траві.

Завтра розквітне у сонця щедротах,
в грі діямантів, веселках перлин...
Холоду, смерти вже годі звороти
золота з неба — квітневих краплин...

Міннеаполіс, Мінн.

ТРИПІЛЬСЬКА КУЛЬТУРА І МАТРІЯРХАТ

Хочу розповісти Вам про народ, що жив у нашій Україні дуже давно, п'ять тисяч років тому, Нащо нам про це знати, скажете ви, чи це цікаво?

Так, цікаво! Цікаво тому, що ті давні наші предки заложили основи нашої культури, усе те, що любимо й чим пишаємося. В ті далекі часи вже складалися наші звичаї, традиції, весільні обряди, любов і нахил до різного роду мистецтв.

Вже в ті далекі й стародавні часи Україна була густо заселена дуже талановитим народом, що гарно вмів урядити своє життя й побут. На високих берегах рік теперішньої Київщини, Поділля, Кам'янеччини, Буковини, Галичини, цебто в корінних теренах сучасної України, розкинулися їх селища, люди жили там у дуже добре і міцно збудованих хатах, обробляли свої ниви, сіяли просо, ячмінь, жито, овес, коноплі; мали худобу — товар, свині, вівці. Були й кури та собаки в господарстві.

Тільки тоді ті люди не мали ще залізного знаряддя, а їхні ножі, сокири, молотки, серпи, шила тощо були або з кременю, або з кісток тварин. Не вміли вони ще вживати худоби до обробітку поля, обробляли вони свої засіви мотижним способом, силами всього роду. І селища їх були не такі, як тепер. Не було вулиць, прикладом, а хати їх збудовані так, що складають коло, в середині майдан і одна хата. Таке селище складалося з членів одного роду, що мав одне спільне господарство, жив одним спільним життям. Керувала всім родом мати роду, а до помочі їй був брат. Бо цей рід складався із сестер та братів, дівчата при одруженні нікуди з свого селища не йшли. Їхні чоловіки були виходцями з чужих родів і діти були дітьми цього роду, а не того, що до нього належав чоловік, батько дітей.

А що особливо цікаво для нас, це те, що ці люди були великі мистці. Любили вони прикрашувати свої хати, розмальовувати їх химерними візерунками. Посуд же їх був такої високої мистецької вартости, що тепер викликає захоплення та здивування. Надзвичайно багато вже знайдено і зберігається по музеях цього неймовірно різноманітного посуду, призначеного для всіх потреб побуту: величезні, з масивними грубими стінками посудини, в яких зберігалося зерно; трохи менші вази різноманітної форми; глечики, малі горщики, підставки для світильників, друшляки, миски великі, миски малі, ложки... Все це зроблено дуже фахово з випаленої глини і по-мистецькому розмальовано спіральним орнаментом. Кераміка ця мала щастя — вона збереглася від руїни часу. Дерево чи тканина такого іспиту часу не можить витримати, але судячи по кераміці, можна уявити собі, як по-мистецькому прикрашували вони все інше, — одежу тощо. Очевидно, наша традиція вишивок та писанок ведеться з тих часів. Багато зразків орнаментів на посуді можна побачити у книжці „Велике Цабе". Малюнки ті показують автентично те, що знайдено в розкопах трипільських поселень.

Є ще одна дуже цікава прикмета цієї стародавньої культури. Крім посуду, кам'яного та кістяного знаряддя, а також зернотерок, у всіх поселеннях знайдено дуже багато випалених із глини фігурок, що здебільшого зображують жінку, часом з дитиною. Є також зображення бичків, овець, свиней. На посуді можна побачити зображення собаки, птиці.

Оця безліч жіночих статуеток, що (як видно з усіх ознак) були предметом тогочасного культу, показує на велику пошану до жінки, її високе становище у громаді; за життя вона керує всім життям роду, а після смерти охороняє своїх нащадків від усякої напасти. Мати Покрова.

Такий суспільний лад, де жінка, а не чоловік, керує зветься м а т р і я р х а т о м, і в ті часи він був у повному розквіті, а тепер маємо дуже багато слідів його у нашому сучасному житті.

Для прикладу пригадаймо собі наше народне весілля. Воно — наче живий образ, що зберігся неушкодженим і незміненим із тих давніх часів. В обрядовому українському весіллі мати—центральна особа. Вона благословляє кожен крок, усі дії багатого весільного ритуалу,

і так до неї звертаються усі весільні пісні: „Благослови, мати!" Батько ніякої ролі у ритуалах народнього весілля не грає. Мати віддає дочку, мати дістає подарунки, матір із пошаною ведуть під руки по килимах, садовлять у крісло, в руку цілують... Весільний обряд — це тріюмф матері в роді. Те, що збереглося у весільному ритуалі, очевидно, за матріярхальних часів квітло в кожному прояві тодішнього побуту.

Але прийшов новий час, настали великі зміни, на місце матріярхату приходить патріярхат, цебто такий лад, що вже всім заряджує не мати роду, а батько. Жінка стає залежною, втрачає своє високе становище, хоч і в великій боротьбі. І треба сказати, що українська жінка за всю нашу історію ніколи не спустилася до стану невільниці, рабині, як це є в інших народів.

Як же це так сталося? А сталося тому, що зайшли великі зміни у господарчому житті. Чоловіки навчилися розводити у степах товар, худобу, з'являлося нечуване досі багатство. І коли досі все майно належало всьому родові, то тепер уже отари, табуни та череди належать окремим людям, тим, хто все це пристарався, чоловікам. Але до кого в спадок має переходити це велике багатство? За старим звичаєм — до дітей того роду, до якого належить він, цебто до дітей його сестер, але не його власних, бо вони ж—діти іншого роду, жінчиного. Батько ніякого права не має. Починається боротьба за батьківське право й починають творитися нечувані досі речі. Чоловік не хоче вже йти у прийми до жінчиного роду, а намагається добути дівчину у свій рід, який без бою її не віддасть. Або доводиться поривати потай.

Видно, ця новина не пройшла собі так гладенько, материнський закорінений лад на хоче здавати своїх позицій, а жінці зовсім не всміхалося кидати своє рідне, де вона повна господиня, і ставати безправною невісткою у чужому роді. Ця боротьба триває тисячоліттями, і нарешті сама перетворилася у звичай: у весільній драмі є ціла дія, як рід молодого й рід молодої зчиняють війну, молодої рід не віддає ,але кінець-кінцем перемагає таки рід молодого. А скільки на весіллі плачу, та скільки жалю в народніх піснях! Народня свідомість і досі не може помиритися з новим станом речей, і це яскраво відтворене в народньому весіллі.

Так сталася поразка жіночого права і настав патріярхат, що є ладом нашого часу. Але безліч слідів матріярхату залишилося й до сьогодні, та на мою думку він в прихованому вигляді і в повній силі й тепер.

Це коротка розповідь про наших давніх предків, що залишили нам багату спадщину. А тепер хочу розповісти про те, як знайшли та вивчили те, про що йде мова.

Недалеко Києва, біля міста Трипілля, один археолог, що досліджує старовину, познаходив на полях у ріллі дуже грубі черепки, що зацікавили його своєю незвичайністю. Він почав там копати і познаходив масу черепків, статуеток, печини, решток глиняних стін із слідами полови. Це була перша знахідка цієї культури (1898 року) і за місцем знайдення названо її Т р и п і л ь с ь к о ю культурою. Відтоді українське учені з великим зацікавленням вивчають цю культуру, познаходили дуже багато її слідів, так що можуть вже немало розповісти про те, як трипільці будували свої хати, як господарили, як одягалися тощо. Але що найяскравішою її ознакою є мальований посуд, то в світовій літературі стали називати її культурою мальованої кераміки.

У книжці „Велике Цабе", крім багатьох зразків кераміки, є один малюнок, що показує реконструкцію цілого селища. Зроблено її на підставі багаторічного розкопування. Щороку після жнив приїжджала наукова експедиція і відкривала з-під землі хату за хатою, — і ото так вони стоять ,колом. Все ,що знаходили, — описували, замальовували, фотографували, а потім опрацьовували у наукових звітах.

Є ще багато загадок, що про них учені не можуть дати відповіді. Наприклад, досі невідомо, який був їх похоронний обряд. Досі не знайдено ніяких кладовищ, не знайдено взагалі людських кісток, хоч кісток тварин знайдено дуже багато. Є багато здогадів, а один із них той, що трипільці своїх мерців спалювали. І маємо в нашому побуті один натяк, а може відгомін того звичаю. Волосся й обрізки нігтів не можна так собі викидати, гріх, а їх треба спалювати, ці частинки людського тіла. Бо вогонь святий. Хліб, що також святий, гріх викидати, (поцвів, скажімо), а треба спалити; спалюють і рештки свяченого.

Ще не можуть вчені дати відповіді, чому трипільський орнамент так разючо подібний на старовинний мексиканський; сама форма та випал глини мексиканського посуду також дуже нагадує трипільський. Ми самі бачимо також, що гуцульські килими дуже схожі. Це ду-

З КОНВЕНЦІЇ КНЖР У ВИНДЗОРІ, ОНТ.

В днях 5-9 червня ц. р. відбувся р і ч н и й з'їзд Канадійської Національної Жіночої Ради в місті Виндзорі, Онт. Неможливо передати тут цілий перебіг нарад, що відбувалися на протягу 5-ох днів, та про це широко описувала вся англомовна преса і наші членки мали нагоду про хід цієї конвенції довідатися в той же час.

На з'їзді було зарепрезентовано 9 домініяльних організацій, що входять до Ради. Голови тих оргаінзацій офіціяльно репрезентували кожна свою організацію, даючи звіт своєї річної діяльности, а між ними і голова Союзу Українок Канади.

Були присутні около 200 делегаток і гостей з різних провінцій Канади, від місцевих Жіночих Рад і від всіх організацій, що об'єднані в Жіночій Раді. Від Союзу ми мали повну квоту — шість делегаток.

На з'їзді були дискутовані справи, що торкаються загального і родинного життя в Канаді: злочинство між молоддю, кара смерти за вбивство, допомога Канади для народів у бідніших країнах, тощо. Резолюції і ухвали будуть внесені до канадійського уярду для одобрення.

Учасниці мали нагоду вислухати трьох блискучих і визначних промовців, які говорили про справи, що є для нас актуальними і на часі: Д-р Курт Свинтон говорив про потребу вищого стандарту науки і вишколення. У Канаді, — пояснив доповідач — панує загально дуже апатичне ставлення до науки, з якого ми мусимо пробудитися вчасно.

Він також підкреслив, що навіть та молодь, яка йде на вищі студії до університетів в загальному змагає до того, щоб опанувати технічно-професійні фахи, що дають матеріяльні користи ,а мало є зацікавлення гуманістичними науками та духовим поглибленням індівідуальности.

Ще в теперішньому поколінні, ми переживемо болючі і потрясаючі зміни в нашому релігійному і громадському житті; загроза жорстокого впливу зі Сходу є ближчою як ми це собі усвідомлюємо.

Пан Мічел Шарп говорив про участь Канади у світовій кампанії „Freedom from Hunger". Не можемо ми узгіднювати стан суспільства,— сказав він, — де частина людства, як на Заході, живе в добробуті, і достатках, з тим, що більшість людства, як у країнах на Сході, живе у нужді, голоді і малограмотності. Промовець змалював ясний образ про гуманітарну допомогу, що вділює до „Кампанії" Канада.

же цікаве питання і над ним працюють наші вчені.

Здавалося б, для чого нам усе це знати? Якась там трипільська культура може бути цікава хіба тільки вченим, а ніякого зв'язку із живим житям вона не має. Ні, такий погляд помилковий. Вивчення й знання трипільської культури має велике значення для нас.

По-перше, трипільська культура свідчить про єдність українського народу. Хто б ми не були — наддніпрянці, галичани, буковинці чи закарпатці, — всі ми маємо спільну основу, що створилася вже п'ять тисяч років тому. Спільні звичаї, різдвяні та великодні обряди, народні свята (маковій, купала, „шуліку ганяти", спеціяльне бабське свято, гагілки, а особливо весільний обряд (все це йде з тих часів і наш народ передає їх із покоління в покоління). Отже, — ніякого „старшого брата", наша історія почалася 5-6 тисяч років тому, коли про Москву ще не було ніякої мови.

По-друге, наша українська культура може пишатися своєю глибокою старовинною, може навіть більше, ніж яка інша сучасна передова нація. Не повинні ми соромитися, а навпаки можемо пишатися, що ми — українці. Ще в західній Европі були дикі ліси та болота, як Україна вже була заселена добре зорганізованим народом із високорозвиненим мистецьким духом.

По-третє, українське жіноцтво в знанні про трипільську культуру має гранітний фундамент, що дозволяє на ньому будувати великий і розкішний палац високого становища жінки в сучасному суспільстві. Не завжди так було, що жінка була на другому місці, знала лише кухню й не сміла забирати голосу в громадських справах. А коли жінка вже посідала високе становище, то чому ж не може бути знову? Вона була творцем багатьох галузей знань та мистецтв, керувала громадськими справами. Тепер наші славні жінки в мистецтві, науці, громадському житті тільки продовжують традицію наших далеких прабабок.

По-четверте, трипільська культура є культурою міжнароднього значення, її вивчають нарівні з іншими старовинними культурами вчені світу, а отже ми й наша історія — це одна з ланок всесвітнього історичного процесу.

Докія Гуменна.

Пан Давид Робертсон подав цікаву доповідь про життя і загальний поступ ескімосів, що живуть у північних просторах Канади.

Зі звітів, що подали голови і представниці різних організацій, бачимо, що праця КНЖР обіймає всі ділянки громадського життя: професії для жінок, родину і дім, науку, добродійні установи, соціяльні проблеми, Об'єднані Нації, ЮНЕСКО, та багато інших. Можемо бути гордими з участи членства Союзу Українок Канади у цій загальній діяльності. Канадійський уряд, як і всі державні мужі ,завжди ставляться з найбільшою пошаною до вимог і резолюцій Жіночої Ради.

Треба згадати про міжнародній „сморгасборд" вечерю, що приготовили для учасників члени льокальної Жіночої Ради у Виндзорі. Подали страви і печиво властиве різним народностям, що гуртуються в Раді. Це викликало загальне зацікавлення і між іншими дуже гарно поставив себе в цій кулінарній ділянці відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки у Виндзорі.

Головою Канадійської Жіночої Ради зістала вибрана пані Савл Гейс, з Монтреалу, Кве. Сама вона посідає вищу освіту і є блискучою бесідницею; за всі роки діяльности у Раді, вона постійно цікавиться справами жіноцтва і дому, має надзвичайно добрий хист до провідництва.

С. Пауш

ДВІ УКРАЇНКИ В ЗАРЯДІ КАНАДІЙСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЖІНОЧОЇ РАДИ

На річній конвенції Канадійської Національної Жіночої Ради, що відбулася у Виндзорі, Онтеріо в м. червні ц. р., дві українки увійшли до складу екзекутиви цієї великої канадійської жіночої організації, яка об'єднує в собі ріжні домініяльні жіночі організації та входить у склад Міжнародньої Жіночої Ради.

І так на позицію заступниці голови вибрано пані Галю Гнатишин з Саскатуну, (дружина сенатора Гнатишина).

Пані Гнатишин від молодих літ цікавиться організаційною працею. Найперше як членка Союзу Українок Канади в Саскатуні у відділі, де була головою через 9 років, займала позицію голови провінціяльної екзекутиви Союзу в Саскачевані та була в заряді центральної управи Союзу Українок Канади, займаючи позицію заступниці голови і касієрки Союзу. А через 3 роки сповняла обов'язок голови відділу Комітету Українок Канади в Саскатуні.

Активну участь брала пані Галя Гнатишин і в загально канадійських організаціях: І.О.Д.Е., входила до дирекції YWCA., Феміли Велфейр Боард, Вименс Прогресів Консерватив Асосіє-

З гостинної вечері сморгарсборду під час конвенції КНЖР у Виндзорі. По лівій стороні в ряді перша — пані: Марія Трач — заст. голови відділу ім. Л. Українки, Марія Непріла — ОУК., панна Анна Бенза; по правій стороні перша — Юлія Яворська — ОУК, Стефанія Пауш — голова Союзу Української Канади, Ольга Войценко голова Комітету Мистецтва і Літератури К.Н.Ж.Р.

шіон, була тут головою через три роки, а також була заступницею голови провінціяльної екзекутиви тієї організації і через довгі роки входила до екзекутиви Гом енд Скул Клаб.

Особливу діяльність виявляла пані Галя Гнатишин в Канадійській Національній Жіночій Раді — спершу у Саскатунському відділі Ради, де була постійною членкою через 26 років, займала позиції голови кількох комітетів, була касієркою, заступницею голови, а через 3 роки була фінансовою референткою в Саскачеванській Жіночій Раді.

Минулого року пані Галя Гнатишин була одною з 9-ти делегаток Канадійської Національної Жіночої Ради на конґресі Міжнародньої Жіночої Ради в Істамбулі.

Минулого і цього року взяла участь в конвенції К.Н.Ж.Р.

Треба однак підкреслити, що пані Галя Гнатишин, крім обов'язків в загально-канадійських організаціях не менше цікавиться життям, працею і поступом Союзу Українок Канади, репрезентуючи його на конвенціях, з'їздах та виконуючи різні важливі ділянки у інформативній службі України серед широкого світу, де поставило її життя.

**
*

Важливу функцію в управі Канадійської Національної Жіночої Ради займає голова секції Мистецтво і Література. На цю позицію обрано пані Ольгу Войценко на конвенції Канадійської Національної Жіночої Ради 1960 року в Ніяґара Фалс, Онт. й яку вона очолює вже другий рік, а цього року вона знову була обрана через аклямацію.

Одним з теперішніх головних проєктів цієї секції, є організація бібліотеки імені Лейді Абердін, а ціль цієї бібліотеки є збирати праці написані жінками і про жінок.

Пані Ольга Войценко має за собою ряд ділянок, — праць організаційних і праць пера. Вона працює тепер над „Літописом українського життя в Канаді", що друкується в часописі „Український Голос" і саме тепер в д р у ц і перший том цієї праці, що виходить книжкою. Це вона виконує поза своїми урядовими годинами вдома, бо постійно працює у видавництві „Тризуб" („Український Голос"). Має видану друком „Франкіяна в Канаді", та книжку „Інший світ — інші дні", з подорожі по Европі.

Громадською працею почала цікавитись досить вчасно: спочатку як членка Союзу Українок у відділі у Вінніпеґу, пізніше в заряді

Галя Гнатишин

провінціяльної екзекутиви, очолювала провінціяльну екзекутиву Союзу в Манітобі. За часи центральної управи Союзу Українок у Вінніпеґу, вона займала позицію кореспондеційної секретарки, а в 1948 році була вибрана головою Союзу на Канаду, і була нею до 1954 року.

Від початків заснування центрального Комітету Українок Канади ,була постійно в управі Комітету, а тепер є його головою. За працю в Союзі Українок Канади була нагороджена житт'євим членством в Канадійській Національній Жіночій Раді.

Праця пані Ольги Войценко в загально-канадійських жіночих організаціях є досить помітною. З Канадійською Національною Жіночою Радою вона познайомилася через Союз Українок, увійшовши до Провінціяльної Жіночої Ради як репрезентантка провінціяльної екзекутиви Союзу Українок в Манітобі. Від тоді вона постійно цікавилась життям цієї організації, вкладаючи, як вона висловлюється, свою скромну цеголку. Кілька промов, виголошених на загальних конвенціях К.Н.Ж.Р. викликали серед учасниць вияв признань і ми всі присутні українки були горді за її промови, бо це були перші кроки українських жінок, що проявляли свої духові і інтелектуальні сили серед широкого світу. Багато разів була вона на річних зборах К.Н.Ж.Р. і на конґресі Міжнародньої Жіночої Ради в Монтреалі.

Ольга Войценко

Належить пані Ольга Войценко як член до Пресового Жіночого Клюбу у Вінніпеґу, де свого часу була касієркою, до Вименс Кенедієн Клаб, була через п'ять років секретаркою дирекції Дитячого Шпиталю у Вінніпеґу, є членкою Канадійської Організації Консументів.

В 1958 році відвідала деякі країни Европи та мала зустріч з провідним українським громадянством.

Широка і всебічна праця таких і подібних їм українок приносить загальній українській справі чимало добра. Цим здобуваємо прихильні симпатії у світі серед народів, творимо цим інформативну службу про український народ, його сучасне політичне й економічне положення та його невгасимі бажання до волі, до свого державного життя на землях України.

Н. К.

Нові відділи Союзу

В останньому році наша організація збагатилася на нові три відділи:

Першим, що вніс свою аплікацію є новий **відділ ім. Св. Ольги, Вільна, Алберта.** Декілька років тому, в цій околиці майже не існував якийбудь прояв українського життя, однак, за стараннням Всеч. о. Петра Сацевича з Смокі Лейк, який постійно і щиро опікується громадою і за допомогою пані Насті Шемелюк, бувшої голови пров. екзекутиви Союзу в Альберті, ця місцевість стоїть сьогодні на культурному рівні інших громад, — мають свою церкву, свій Народний Дім — організаційне життя йде повним темпом вперед. У відділі є 36 активних та діяльних членок.

Першою головою була пані Настя Шиш, а секретаркою, пані Докія Рудяк.

Цього року відновив свою приналежність до Союзу **відділ ім. кн. Ольги при Соборі св. Покрови у Вінніпеґу, Ман.** Цей відділ раніше був у складі Союзу Українок Канади, а опісля почав вести свою працю льокально при Соборі св. Покрови. Тепер з весною цього року членки цього т-ва кілька разів на своїх зборах обговорювали справу, щоб свою приналежність до Союзу Українок Канади відновити. З уваги на те, що т-во це придбало багато нових і молодих членів, запросили вони до себе голову провінціяльної екзекутиви Союзу в Манітобі пані Ольгу Завісляк з докладом про організацію, її завдання і т. п. Вечерок відбувся успішно. Головою організації є пані Марця Сеніцька, секретаркою Ольга Кормило. Членок у відділі є 32.

Відновив свою приналежність до Союзу також і **відділ ім. Лесі Українки, в Зелена, Ман.** В цьому рішенні допомогла місцевим членкам пані Анна Горбай, з Роблин, Ман. Мають 16 добрих та ідейних членок. Головою є пані Ольга Гаврилюк, секретаркою, пані Вікторія Стиба.

Центральна управа Союзу Українок Канади вітає ці жіночі т-ва в складі відділів Союзу. Радіємо, що ряди наші з кожним роком зростають і, що ми всі спільними силами зможемо послужити тим високим ідеалам, до яких нас покликав Бог і наш народ.

За централю Союзу Українок Канади,
Стефанія Пауш, голова

Лариса Мурович

Змагання сосни

Пані Савелі Стечишин, піонерці жіночого руху в Канаді, присвячую.

В сім'ї дебелих, вікових дубів,
Привичних до твердого ґрунту в пущі,
Сосна маленька — пальці конарів
Вбивала в землю вперто й завзятуще.

Лиш снився їй зелений шум лісів
В родимих горах, дружба невмируща,
Земля піщана й легка наче спів
Гірського вітру — вільна і цілюща.

А пущі серце м'якшало щодня,
Як від сосни, цієї бойовиці
Тепло приймала зимна цілина.

Сосни бо корінь, мов незламна криця
З напруги гнувся, та ішов до дна
І хвилював землі тверде обличчя.

Тарас Шевченко

НАЙМИЧКА

(Продовження)

Задзвонили „на часи"; господиня не вертається до своєї господи; уже на шостий і на дев'ятий час дзвонять, її все нема. Лукія хотіла була замкнути хату та йти до церкви, та от біда, — і засунути нема чим, не те що замкнути. Нічого не поробиш, треба дожидати: хати не можна так покинути. Хоч, правду кажучи, злодієві зовсім нічого було там робити. Нарешті вже далеко за південь, вернулася господиня: вона, щоправда, принесла крім харчів, чотири свічки й навіть дещо з посуду, а саме: дві ложки та якийсь черепочок, але хоч і покупки зробила, сама була напідпитку: не втерпіла таки, сердешна, — забігла до своєї щирої приятельки шинкарки.

— Оце тобі, моя голубко сиза! — цокотіла вона: оце тобі й усе наше господарство. Тепер заходімся обід варити!

— Вари вже без мене, — відповіла Лукія, усміхнувшись: вари, а я піду до церкви.

— Хіба вже дзвонили?

— Скоро дзвонитимуть.

І справді, незабаром заблаговістили до вечірні. Лукія вдяглася й пішла до церкви. Господиня зісталась сама й заходилася поратися, тихо виспівуючи:

„Упилася я,
Не за ваші я:
В мене курка неслася
Я за яйця впилася".

Не знаю як назвати подібні явища серед людської породи: жалюгідними чи щасливими? Я думаю, що скоріше щасливими, бо такі люди з усякого свого лиха мало не сміються, і не думайте, щоб це було тому, що в них немає того, що ми звемо почуттям: зовсім ні! Вони відчувають усе по своєму. От хоч би, наприклад, оця бідолашна стара, що виспівує, — Бог її знає, — може тою піснею вона висловлює найгірший сарказм, а може й найчутливішу елегію; та вона потрапила б, щиро сміючись, розповісти вам про свою сумну подорож до Казані й назад, а над чужою малою бідою заридати, і в ту саму хвилину обтерти сльози, наче б нічого не сталося. На мою думку, такі люди щасливі!

Коли Лукія прийшла з церкви, в московки була вже готова вбога вечеря. Замість стола, накрила вона свою порожню бодню, поставила на ній засвічену свічку, свіжу рибу й чвертку горілки.

Від горілки й від риби Лукія відмовилась тому, що говіла.

— Не хочеш, — як хочеш, моя голубко сиза, а я на старості випю.

— Пий на здоров'я!

Повечерявши, вони ще довго сиділи, — Лукія за працею, а господиня, розповідаючи та розпитуючись. Лукія шила своєму синові на свята обнову: жупанок із червоної китайки та білу сорочечку з мережаним коміром.

— Так ти його з того часу й не бачила, голубко сиза?

— Ні!

— Його недавно з нашого села до якогось іншого на кватиру вивели. І що ж би ти думала? Знайшлися такі дурненькі, що й туди за ним пішли. Може знала Одарку Норівну? Так ото ж вона! Та й завдав же він їй тут лиха! Та й то правда, чи ж їй одній?...

Слухаючи це, Лукія то блідла, то червоніла. Сердешна жінка! Невже ж злість або ревнощі вкрадаються до твоєї смиренної душі? Забудь його, не варт він, щоб ти за нього згадувала!

Отак, чи майже так, проводили вони вечорі ввесь тиждень. Лукія відговілась, запрягла конячку, попрощалася з господинею й виїхала за село. В полі снігу мало вже що й було, а лежав тін тільки де-не-де на дорозі та й то зчорнілий. Сяк-так дотягла до Ромоданового шляху, а там встала з своїх санчат і повела коня за повід до хутора.

„В селі довго говорили
Дечого багато,
Та не чули вже тих річей
Ні батько, ні мати".

А улани, як довідалися про полюбовницю свого командира, то дивлячись на неї, як ішла вона з церкви, тільки всміхалися та вуса крутили.

А жалісливі сусідки-цокотухи, дізнавшись, що Лукія ще й у московки мешкала, аж рукою махнули.

Вернувшись на хутір, Лукія не могла налюбуватися на свого Марочка. Вона ще ніколи з ним не розлучалася на цілий тиждень. На радощах хотіла була його ще й в обнови, ушиті

для нього, прибрати та здержалась. Старі, як про щось радісне, сповістили її про те, що того самого дня, як вона поїхала говіти, приїздив до них улан-мисливець, брав Марка на руки, цілував його, милувався ним і обіцявся на свята подарувати йому щось таке, що „ми всі здивуємося".

Лукія навіть не посміхнулась; це не сподобалось старим, і коли вона вийшла з хати, то Марта, приголублюючи Марка, сказала:

— Та що їй до тебе, моя дитино? Ти для неї чужий, то їй і байдуже!

— Ну, ти вже почнеш прибирати! — пробурмотів Яким, надів шапку й вийшов на двір.

До свят не відвідував їх улан-мисливець через бездоріжжя; зате на святах не минуло дня, щоб він не побував на хуторі, і кожного разу все говорив, що пошта ще не прийшла з Петербургу: мабуть через бездоріжжя. Траплялось іноді, що він заставав Лукію саму; тоді краю не було його присягам, що любитиме її ще більше, ніж досі. Вона ж на нього вже майже не гнівалась.

Мерзенний, лукавий чоловіче! Чого ти від неї хочеш? Невже, задля звірячої насолоди на одну мить, ти знову хвилюєш її ледве заспокоєне серце?

Бідолашна, слаба жінко! Ти знову готова слухати його підступної диявольської мови! Ти знову готова заплутатись у його отруйнім павутинні! Ти готова забути своє власне горе минуле, горе батька та матері й навіть їх могили! І мабуть таки забула б (сатана ж і святого спокусив), знову впала б у безодню і може впала б уже без вороття, та на її щастя на провідному тижні визначено уланам похід до другої губернії, і тілько ця обставина її врятувала.

Яких зусиль, якого тяжкого труду треба було їй, щоб перемогти себе! І тільки благородна висока любов матері врятувала тебе від тієї прірви, що вдруге перед тобою розкрилась. Без тієї високої любови до своєї дитини пішла б ти за ескадроном так, як ідуть тисячі подібних до тебе. Спершу твій милий-чорнобривий обстриг би тобі коси та перебрав би за хлопця (як сердешну Оксану), щоб затаїти від товаришів твою стать! А за місяць перестав би вже тебе й ховати, ще за місяць — п'яна молодь бавилася б тобою десь у таборі; а на третій місяць — ти б їм здалася старою й набридла, бо стала б знову вагітною; возили б тебе на возі разом із дорогими псами, бо відчепитись від тебе не можна, а тобі самій ніде, крім уланського полку, притулитись. І от ти знову породила дитину вночі під возом. Тільки німий місяць був свідком твоїх фізичних мук, тільки Бог милосердний втішав та заспокоював твій сердечний смуток. Ти втихомирилася трохи, втерла сльози, — прислухаєшся: навкруги все тихо, тільки, ледве чути, — десь далеко порскають коні, а ближче коники цвірчать. Дитина твоя мовчить: ти ледве підвелася на ноги, береш її й крадькома, тихенько йдеш із табору в степ. Вийшовши на шлях, ти знову з нього збочуєш, бо боїшся шляху; знову в степу, вже далеко від дороги та від табору, кладеш свою дитину на запашну траву та, як вовчиця риє нору для своїх прийдешніх вовченят, так і ти, навіжена, риєш могилу для своєї дитини. Спинися! Воно плаче, але ти не чуєш! Тобі ввижається, що то в степу виють вовки. Яма готова; і ти тремтячи, хапаєш свою дитину, кидаєш її в яму; у тебе не стає духу засипати її землею; ти, як божевільна, біжиш у степ. О, яким великим добром було б для тебе божевілля! Але ти, знесилена, падаєш на траву й незабаром, мов після страшного сну, прокидаєшся на горе. Ти невиразно, але все пригадала, й з несили не можеш стати на ноги, — силкуєшся, силкуєшся— та все даремно. Так і світанок, і ранок тебе застає, так сонце у південь пече. Смерть наближається до тебе, але смерть грішників — люта! Вечір освіжив тебе, і ти зібравши останні сили, повзеш у траві й, на своє горе гірке, виповзаєш на шлях. Тебе ледве живу взяли чумаки, привезли до села, віддали добрим людям на руки, й ти поволі оживаєш. Ти видужуєш і напівгола йдеш до корчми; ти пригадала собі, що коли тебе улани вином напували, так тобі було весело, й ти знаходила забуття; та хто ж тепер тобі, нужденній, змарнілій дасть вина? У жида в корчмі найнялася ти носити воду за чвертку вина. Та ба! вино не помогло, а ще гірше нагадало тобі, що ти вбила свою дитину. І розпалена уява твоя вказує тобі безкраї страждання. — Що мені робити? — кричиш ти несамовито, а диявол шепче тобі на вухо: „втопись!" І ти покірна сатані, біжиш, може до твоєї рідної Сули, й топишся. Косарі тобі стали на перешкоді; ти розповіла їм про свій злочин. Тебе взяли до сільської розправи, потім до в'язниці, далі — відвезли до твого рідного села та, не скидаючи кайданів, поклали на „к о б и л у", а з „кобили" простісінько на Сибір.

Могло статися й інакше: ти могла заприятелювати з уланами й подорожувати собі за їх ескадроном у всяку погоду, як ота єдинородна Енеєва мати (у Котляревського), — „задрипа-

на, боса, простоволоса".

І часто-густо сердешна богиня Патосу —

„В шинелі сірій щеголяла,
Манишки офіцерам прала,
Горілку з перцем продавала" і т. д.

Отак може й тобі довелося б коротати своє, повне наруги, грішне, неприкаяне життя. Та тебе врятував янгол прекрасний, тебе врятував твій син, і твоє майбутнє, хоч яке гірке воно й сумне, та не злочинне й не безрадне.

В понеділок на проводах старий із старою поїхали на село поминати батьків. Лукія й за своїх дала їм „на часточку".

— От що, Якиме, — сказала Марта, — запишімо й її батьків до нашої граматки, та нехай так укупі й поминають: вона ж нам, як дочка рідна.

— А що ж, — гаразд, запишімо!

Лукія попрощавшись із старими, засунула зсередини двері, ввійшла в хату, стала над колискою, довго дивилася на заспаного Марка, й нарешті промовила:

— Господи милосердний, укріпи й спаси мене! Де в цілому світі знайду я таких людей, щоб мене дочкою звали та батька мого й матір мою до своєї граматки вписали?

І вона тихо заплакала й почала молитись. Саме тоді прокинувся Марко й, простягаючи до неї з колиски рученята, пролепетів: „Мамо!" Вона, мов налякана, обернулася до нього, взяла на руки й, цілуючи його, залилася сльозами, ледве вимовляючи: „Сину мій, сину, моя ти дидитино!" А Марко, неначе розумів її слова, обійняв її прекрасну шию своїми пухкими рученятами й лепетів: „мамо! мамо!"

Стямившись, Лукія стала навколішки перед образами, перехристилася, потім узяла Марка за ручечку, склала його рожеві пальчики й почала вчити його хреститися, крізь сльози промовляючи: „Молися сину! Молися, моя дитино! Молися, янголе Божий, за мене грішну молися!"

До обіду Лукія втішалася своїм сином у хаті, а по обіді закутала його й пішла в садок рясту рвати. Погулявши в садку й нарвавши рясту, вона верталася в хату й уже була взялася за клямку, як почула, що її хтось кличе. Вона оглянулася й затремтіла: за воротями стояв її полюбовник; вона хотіла сховатися у хату, та він знову покликав її:

— Та відчини ж ворота: мені не хочеться з коня злазити!

Лукія, наче мимохіть, підійшла до воріт, але не відчинила їх.

— Чого ж ти так стоїш? А то й не відчиняй, — вийди сюди, я тебе поцілую.

Лукія не вийшла.

— Та що ти остовпіла, чи що? Готова ти, чи знову передумала?

— Передумала.

— Тьху на тебе, — яка ти нестерпна! Годі дурною прикидатися! Вдягайся швидше! За хутором тебе віз чекає.

— Хай собі чекає!

— Та не дратуй ти мене! Скажи, підеш ти, чи ні?

— Ні!

— От клята! Та я ж без тебе жити не можу!

— То не живи.

— То не живи? Тварюко ти бездушна! Що ж мені — повіситись через тебе, чи що?

— Вішайся!

— Жартуєш ти зо мною, чи що? Останній раз тебе питаю, — скажи, підеш, чи ні?

— Ні, не піду!

— Дурна ж ти, дурна! А я ж тобі добра бажав, хотів тебе щасливою зробити!

Лукія сумно глянула на нього. Він говорив далі:

— Хотів у Ромні звінчатися з тобою!

Лукія ще раз глянула, відвернулася й хотіла була до хати йти.

— Зажди; Одне слово!

Лукія спинилася.

— Підійти ближче!

— Ну, кажи, що ти таке скажеш?

І вона знов одвернулась.

— Ну, скажи дурна, хіба тобі краще мужичкою бути?

— Краще!

— Та зрозумій ти мене! Ти ж будеш офіцерша!

— Не хочу я бути офіцершою; я мати офіцерського сина, з мене досить!

І вона знво одвернулась.

— На ж тобі, уперта хохлушко! — і він із словом „клята" вдарив її нагаєм по голові, повернув коня й поскакав у поле. Лукія подивилася йому вслід, спустила дитину на землю й тихо пішла з Марком до хати, та не сила була їй увійти до хати; бліда й знесилена сіла вона на призьбі, випустила з рук Марочка й закрила лице руками.

(Далі буде)

Our English Section

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

VI

ORGANIZATION AND ITS YOUTH

"The future of a country rests in the hands of its youth," is an established fact. This statement may well be applied to „the future of Ukrainians rests in the hands of their youth." The Ukrainian Women's Association and its federated associations are fully aware of the meaning and significance of that statement. There is a continuous need of instilling in the hearts and minds of young Canadians of Ukrainian descent, of love and respect toward the great cultural heritage of their forefathers. These young people have rightful claims to these treasures as well as responsibilities toward it, of which they should be informed.

Canadian Ukrainian Youth Association of Canada, a federated association of the Ukrainian Self-Reliance League, has as its main objective the training of youth in citizenship. This includes the training of Ukrainian and Canadian values and ways of life.

Realizing that the Youth Association has an extremely broad and vital program to cope with, other federated associations are contributing their assistance to help achieve the desired goal. The Ukrainian Women's Association, since its inception, emphasizes strongly the importance of moral and spiritual upbringing of children. Through the organization's program, many addresses were given on this topic, numerous write-ups were published and pamphlets issued to give guidance, especially to young mothers, along these lines. Both Sunday schools and classes in Ukrainian are encouraged. The prime purpose of these projects is to enable youngsters to grow up amid religious and cultural atmosphere.

Many and varied are the treasures that constitute the Ukrainian heritage. By many, the Ukrainian language is considered to be of foremost importance. Recently, due to numerous modern, environmental influences, it has been increasingly difficult to retain wholesomely the native language in the homes. Only those with strong will-power and perseverance were able to meet the challenge effectively. Foreseeing the possible outcome of this situation, the Ukrainians are determined to take a firm stand in the preservation of their mother tongue. It was with standing ovation that the Ukrainians welcomed premier Duff Roblin's statement at the mass gathering of Shevchenko's Centennial in Winnipeg in July, that "commencing with the 1962 school term the Ukrainian language will be taught throughout the High Schools of Manitoba." This statement will no doubt give additional inspiration to many a parent to give his Ivan and Marusia the knowledge of Ukrainian word.

In continuing with the aspect of youth development, the Women's Association has improvised kindergarten classes (sadky) for the wee ones. These classes are organized and supervised by special committees within the women's locals. The instructor, ordinarily one of the mothers, conducts the class similarly to the English kindergarten, with the exception of using the Ukrainian language. These sadky have become quite popular and successful. Here, the wee ones, amongst other things, are taught the virtues of love, obedience and respect. Their characters are beginning to mold. Good habits are taking root. These roots, if set at an early age, are known to give firm assistance in dealing with any problems which may arise in later years; for the individual has formed strong convictions of his own and adopted his ideals, which may not be shaken off easily by any foreign agent.

In following up from the kindergarten level, the women's organization is sponsoring a Junior SUMK section up to the age of about sixteen, when they pass on to Senior SUMK. There junior groups are organized by women's locals following the program of the Central Executive of the Youth Association. To guide and assist this junior group, an advisory committee of women is elected. SUMK members elect their own executive, conduct meetings and sponsor activities. These activities may vary with the interest and strength of each given club. These clubs are usually organized with the beginning of a school term. So mothers, if you have children within the said age ranges, why not enlist them in either the Sadok or Junior SUMK? If by chance, these do not exist

Нова українська жіноча організація в ЗДА

Як подає „Українське Православне Слово", що в червні 1961 року відбувся в Бавн Брук, ЗДА з'їзд, який покликав до життя центральну управу нової української жіночої організації в ЗДА п. н. „Обєднання Сестрицтва Української Православної Церкви в США", під патронатом св. Княгині Київської Ольги.

До центральної управи організації увійшли такі особи: Людмила Івченко — голова, Марія Запаринюк і Юлія Лаврик — заступниці голови, Євдокія Зубенко — касієрка, Леся Селепина — секретарка, Анна Єндик — секр. англійської мови і Юлія Безсонів — секр. української мови.

Ось головніші точки статуту, що насвітлюють цілі цієї організації:

1. Оборона Православної Віри і праця над її зміцненням серед вірних Української Православної Церкви в США;

2. Охорона стародавніх традицій Української Православної Церкви та сприяння дотримуванні їх в житті цілої Церкви і окремих парафій;

3. Поширювання ідеї доброї християнської родини та перехування найкращих українських родинних традицій;

4. Допомога християнському вихованню дітей та опіка над молоддю;

5. Допомога вдовам і сиротам, немічним та інвалідам;

6. Допомога Духовному Проводові Української Православної Церкви в США в здійснюванні загально-церковних завдань.

На з'їзді вирішено заснувати „Золотий Фонд" що й було започатковано. Вислав з'їзд і телеграму до президента ЗДА Дж. Ф. Кеннеді, вітаючи його як провідника вільного світу.

Про самі завдання і цілі організації українського жіноцтва при Православній Церкві в ЗДА, які вище вичислені, можна сказати дечого додатнього, однак, коли взяти під увагу, що статут цей опрацьований Консисторією Української Православної Церкви в Америці, а зредагував його Владика Мстислав, то треба розуміти, що церковний провід і духовенство створило обєднуюче тіло-централю сестрицтв, не подаючи навіть місця осідку центральної установи, виключно для помічної праці Церкви.

Радіємо кожним відрухом громадського життя серед українського жіноцтва, не робить різниці, при якій установі чи церкві воно формується. Одно хотілося б бачити, щоб жіноцтво не ставало виключно робочою силою для придбання фінансів, але щоб в даній організації те жіноцтво могло рости духово, інтелектуально, щоб воно, крім своєї парафії могло також служити ідеалам цілого українського народу, що в своїм невтомнім змагу за волю зводить постійну боротьбу....

На з'їзді була доповідь, яку виголосила письменниця Людмила Коваленко на тему: „Українська жінка і її праця на церковній ниві від початків християнства на Україні".

Треба вірити, що це перші кроки українського православного жіноцтва в Америці до широкого громадського руху і діяння, що з коротким часом ця організація прибере широкі рамки праці, що поруч потреб своєї церкви вона поставить також ідеали цілої Нації і буде за них змагатися.

Такими побажаннями ми вітаємо цю нову українську жіночу організацію в Америці — Обєднання Сестрицтва Української Православної Церкви в США і хочемо вірити в його швидкий зріст і широку громадську діяльність.

---

in your community, why not make an effort to organize it? The Women's Association would be eager and willing to give necessary particulars. The benefits gained from these organized groups are too precious to be taken lightly.

It is with an eye to the future that the Association and its branches throughout Canada are exerting their powers to help mold soundly the young tender characters into stalwart sons and daughters, who would pride themselves of their Ukrainian ancestry and in Canadian citizenship.

Retiring pioneers can look confidently to their youth with optimisim. There is no need for alarm, for these young people are intellects with high reasoning and understanding potentialities. In them has been instilled the love, respect and patriotism required to execute responsibilities which await them. We can rest assured that these young peopde will face the challenge of life wisely, continuing honourably in the footsteps of their ancestors for the common good of all.

Elizabeth Bilych.

А ви Україну ховайте:
Не дайте матері, не дайте
В руках у ката пропадать!

Т. Шевченко

Микола Понеділок

„ОДРУЖЕННЯ ФІҐАРО"

Знаєте, останнім часом не переливки мені... Ну, просто, не щастить... Куди б мене не запросили — завжди — ну, повірте, що завжди ті запросини не підуть мені в користь. Чомусь розсерджуся, розпалюся в гостях, що й не казати. І йду до дому насуплений, пригнічений, мов би мене десь, не доведи хоч Боже, пограбовано чи боляче побито.

Прикладів? Та маю багатенько. Ось вам один. Запросили мене в Нью-Йорку. Та що я оповідаю! в якому там Нью-Йорку! Запросив сусіда через двері. Мовляв, прийди, кощій безсмертний, вечерком на каву. Поп'ємо кави, погуторимо, трішки людей обмовимо... Заскоч на часинку-другу.

Не згоджуюся я. Думаю собі, чому це я поплентаюся до них на каву? Чому? Знайомі вони мені не дуже близькі, кава коштує якихось десять центів — і я через отой маленький гріш буду нудитися цілісінький хороший вересневий вечір.

— Не прийду, — кажу. — Не можу.

— Прийди! — Вже господиня ублажнює мене. — Крім кави сьогоднішнього вечора буде ще телевізія. А на телевізії — боротьба, „врестлінг". Там на екрані таке розпалиться мордобийство, що любо глянути!

— Як це — кажу, — любо глянути? На мордобийство?

— Аякже, — вона мені, — там дядьки тристафунтові як почнуть кулаками один одному щелепи місити — то аж телевізія згинається. А сьогодні на „чанел" п'ять буде виступати, чемпіон мордобийства—Буно Пампаніні. Ой тож і хлоп, як дуб. А м'язи на ньому, як ті банани. Одне погано — у хлопа трішки ніс кривий, приплеснутий і чуба на маківці мало. А так — „ол райт". А як той Буно ногами б'є! Як натуральна тигра. Як хвицоне ногою, як усмалить, як ударить партнера в живіт — то аж арена хилиться. От спорт — краса! Усі в нашому домі дивляться на нього і не нахваляться. Прийди. —

Подумав я, подумав — і погодився до них заскочити. Цікаво ж, міркую я собі, хоч раз поглянути на боротьбу, на те, як від хвицання арена хилиться. Ну ,а до них ідучи — згадав про наш прадавній звичай: у гості йдеш — подаруночок, будь ласка не забудь. Даси даруночок — й про тебе люди поганого слівця уголос ніяк не скажуть. І що ж моїм сусідам взяти? Хіба морозива купити? Ні, не годиться. Не можна — скажуть, скупар нещасний, притаскав на сміх морозива, коли тут від своїх ласощів холодильники згинаються. Хіба взяти тістечка? Також неловко. Наїдяться мого тістечка і будуть тоді всім жалітися, що від нього в них животи нагло розболілися. Е, візьму їм і подарую книжку. Стефаника у гарній золотій оправі. Це буде напевно непересічний подарунок і пам'ятка і насолода. От добре, хвалю я сам себе, що мені у голову така спасенна думка забрела. Книжку! І лише книжку! Купуй хутчій Стефаника!!

Прийшов до них. Телевізія уже гарчала. Мордобийство вже розгорялося. Я присів, а пані-господиня без зайвих передмов ну бо мені таємниці цього, з дозволу сказавши, спорту, розповідати.

— Бачите, — каже вона — бачите, отой у білих підштанцях, що так зубами клацає й скрегоче — то Пампаніні. Дивіться, як він припечатав партнера кулаком межи очі — аж в нього іскри засвітилися. От молодчина! А тепер побачите — о, о, — дивіться — он той другий буде ламати йому ноги. Буде трощити йому кістки.

— Що, що? — злякано перепитую я господиню, — буде трощити й ламати ноги?..

— Ага. Ще й як ламатиме! Із музикою. О, о, — дивіться, як Пампаніні його душить. Він аж посинів. Він аж стогне, аж гарчить, аж оливкою вдавився. А зараз Буно його, мов ту ганчірку, жбурне ребрами об землю. Чудесно! А потім стане йому черевиком на горло і буде по горлі тупцюватися. Оце так Пампаніні! Оце герой — перша кляса! А ви знаєте, — звертається вона вже до мене, — щось про Пампаніні? Знаєте, хто він?

— Не знаю я нічого, — засоромлено відповідаю я. — А хто ж він?

Пані-господиня і пан-господар у кріслах на хвилинку як би завмерли ,а їхні очі як би ось-ось казали: „І цей ось варіят про Пампаніні так нічогісінько й не знає! От же ж дровиняка, ой і тупиця!"

— Ви не знаєте про Пампаніні?! Та це ж просто скандал! — заторохкотіла господиня. — То слухайте. Він народився в Італії, в селі Біянкі, двадцять миль від Риму. Йому двадцять сім років і п'ять місяців. У нього триста десять фунтів чистої ваги. Він шість футів і три „інча" зависокий.. У нього грудна клітка — сто п'ять, а шия — тридцять дев'ять ще й три четвертині.

— О, — дивуюся я перестрашено, то ви про нього **оце** знаєте?

— Що значить **„оце"**, — встряває господар. — Ми знаємо і більше.

— Звичайно, більше, — перехвачує пальму першенства дружина. — Я ще всього вам і не сказала. Пампаніні має третю жінку в Еспанії, а скаче в гречку до іншої, що приїхала з Венезуелі. Він має жовтого пуделя — і його, отого пуделя, недавно обстригли за двадцять п'ять долярів. Ага, ще пригадала — Пампаніні має на шиї шрам і невеличку бородавку.

— Дві бородавки, Маріє, — поправляє пан-господар.

— Одна, кажу тобі! — сердиться Марія. — Другу він випік минулої неділі. В газеті це ж стояло. І в тій же газеті було написано, що Пампаніні любить сильно музику. Особливо такі пісні: „Цілуй мене й кричи" — музика Лябен-Роза, „На вікні сидить біла собачка" — музика Джімі Гі і „Ти мене причарувала блакитним кеделаком".

Я сидів як запомороченний такими інформаціями. Оце ж так пам'ять, думаю, у наших козаків. Знають про Пампаніні що треба і не треба — навіть знають про того пуделя, коли його обстригли і за скільки долярів.

— Ми це, бачте, дуже любимо, — вириває мене з задуми господиня. А ви що любите? Що вам найбільше до серця припадає?

Я був заскочений подібним запитанням. Ну як на нього відповісти? Я мну під рукою книжку, що збирався їм подарувати — й не знаю, що робити. Що сказати? Що відповісти?

— Я люблю... нерішучо почав я... — Я люблю Стефаника.

— Стефаника? — дивується господар. — А на якому „чанел" той твій Стефаник виступає?

— Він, — кажу, — на телевізії не виступає. Василь Стефаник?! Пам'ятаєте його „Землю"...

— О, о, о, — втручається господиня. Це якийсь Стефаник, що має землю. Та він мабуть не в Нью-Йорку, а десь мешкає на курячій фармі, на своїй земельці. Ми таких незнаних людей не можемо пам'ятати. А ви, пане дорогенький, землею цікавитеся. Значить, ви мабуть частенько за Нью-Йорк вибираєтеся... Розумію. А я ніяк не могла догадатися, куди це ви позавчора так чистенько розодягнений чимчикували...Ах бач — куди! Бігли, щоб виїхати поза Нью-Йорк...

— Ні, — перебиваю я господиню, — тоді я біг на „Одруження Фіґаро".

— На одруження Фіґара? А з ким же той Фіґаро одружувався?

— Та він, — кажу, — справді не одружувався. То Моцарта.

— Моцарта. Щось про такого я не чула. А той Моцарт — старий чи новий еміґрант? Коли він приїхав до Америки?

— Та він, пані, не еміґрант. Він родився в Австрії.

— В Австрії. Ага. То, кажеш, буде таки одруження Фіґара. А де ж відбудеться вінчання — в греко-католицькій чи православній церкві?

Я нічого не сказав, тільки подумав: „Господи, нащо нам у хатах та телевізія? Нащо? Щоб Стефаника ми шукали на курячій фармі, а „Одруження Фіґаро" в греко-католицькій чи православній церкві?" Подумав та і з книжкою, розлючений, пішов зараз же додому.

(З журнала „Український Огляд).

НЕСТЕРТИЙ НАПИС

Сказав одного разу мудрець: написав я своє імя на піску на березі моря і полишив написані букви. Та повіяв вітер, надніс могучу филю і вона змела написані лінії, немов їх ніколи не було.

Тепер вирізав я своє імя — на дереві вирізав я його. Але коли по літах вернув я в ті сторони, то не побачив я вже і дерева, що колись красувалося серед околиці.

І тоді ще раз написав я своє імя — на марморі написав я його і вірив, що аж тепер рука часу не затре його ніколи. Та несподіваний землетрус порушив усім, що було збудоване на землі і розбив мій мармор і він нині лежить засипаний порохом.

— А що ж дальше? — запитав я себе, — хіба є на світі така незнищима таблиця, щоб імя моє остало на ній вічно?

І відповів мені голос мудрости:

— Коли хочеш, щоб імя твоє жило вічно, ти напиши його на людських серцях — ти напиши його лагідними словами, святими примірами і розумними вчинками, а його не знищить ані рука часу, ані хуртовина. Воно буде жити в людських серцях і в людських вчинках з роду в рід.

Оживуть гетьмани в золотім жупані,
Прокинеться доля; козак заспіва:
„Ні жида, ні ляха" А в степах України, —
Дай то, Боже милий, — блисне булава.

Т. Шевченко

35-ЛІТТЯ ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА „ДОНЬКИ УКРАЇНИ" В МОНТРЕАЛІ

Світлина з ювілейного свята в Монтреалі; почесна президія зліва направо: д-ка Л. Слюзар і пані А. Колісник, бувші а тепер почесні голови товариства, пані З. Роніш, заступниця голови, о. Іван Стус, пані Н. Ковальчук, заступниця голови і господиня свята, о. Володимир Слюзар, пані М. Нема, теперішня голова товариства, пані Т. Дяковська, бувша голова, Анастазія Димитрак, бувша голова, д-ка Н. Стус і пані Г. Мельник, бувша голова.

Жіноче Товариство „Доньки України" відділ Союзу Українок Канади при Соборі св. Софії в Монтреалі, відкрив нову сторінку в історії свого існування. Перших 35 років своєї праці закінчило воно ювілейним святкуванням, яке відбулося в неділю, 18 червня, 1961 року в залі Українського Православного Собору св. Софії при 1899 ДеЛорімієр Евеню, з відповідною і надзвичайно зворушливою програмою, яка закінчилася святочною вечерою.

В цю програму входили спогади сумних і веселих, трудних і легших моментів в життю організації. Ювілейне свято відкрила теперішня голова товариства пані М. Нема ,привітавши всіх присутніх делегатів та членкинь товариства і покликала пані Настю Коваль чук на господиню цього свята. По проведеній Всеч. о. В. Слюзаром молитві, вшановано пам'ять дво-хвилинною мовчанкою тих членкинь, які в протязі 35 років відійшли у вічність. Їхні імена: Клавдія Випрук, Катерина Плетенчук, Анна Мех, Катерина Шеремета, Текля Олянська, Марія Груба, Євгенія Залуська, Марія Грицишин, Галина Галицька, Параскевія Літепло, Анастасія Дронюк, Анастасія Брацюк, Катерина Випрук — бувша голова, Параскевія Татарчук, Катерина Олексів, Катерина Цікало, Тетяна Кобітович, Розалія Каземірчук і Марія Цьокан.

Тоді доні або сестри померлих підходили до гарно прибраного столу і світили приготовані в їхню пам'ять свічки, що горіли під час цього свята як символ їхньої пам'яті та самовідданої праці для добра та розвитку товариства. Раніше, того самого дня, зараз по Св. Службі Божій була вдіправлена Панахида нашими настоятелями Всеч. о. В. Слюзарем і Всеч. о. І. Стусом за покійних членкинь, при співучасті церковного хору, під управою п. Я. Н. Бартка.

Наступною точкою на програмі було вшанування основоположниць товариства. При життю їх є 14 осіб. Добр. Н. Стус передала кожній з них китичку квітів із срібної таци, а присутні привітали їх співом „Многоліття". Приявні основоположниці були: Добр. Л. Слю

зар, Юзефа Ревуцька, Анна Мокринська, Марія Гайдичук, Анастасія Бабляк, Юстина Война, Катерина Кошлай, Маруся Редчук, Катерина Редкевич, Марія Попіль, Євдокія Гукало. Відсутні були: Каролина Вікарчук, Сабіна Мудра і Франя Юрійчук, яка під цю пору мешкає в місті Торонто.

Основательку і першу голову товариства добр. Л. Слюзар, обдаровано власним її портретом, який передала одна з найстарших членкинь пані Юзефа Ревуцька, та яка глибоко зворушливими словами подякувала їй за спільно пройденний шлях та за безперервну працю в товаристві.

Перебіг історії товариства передавали по черзі всі голови за час їх урядування, згадуючи спеціяльно про головніші події у розвитку товариства, і на якім фундаменті збудовано товариство у самих початках. Цими бесідницями були: перша, а тепер почесна голова добр. Л. Слюзар за 13 років урядування, друга, а тепер також почесна голова А. Колісник — за 9 років, Т. Дяковська, яка тепер мешкає в Грімсбі, Онт. і спеціяльно приїхала на це свято — за два роки, А. Димитрак — один рік, Г. Мельник, одинока голова, що вже роджена в Канаді, — за три роки, і теперішня голова М. Нема, за свій шостий рік головування.

Головним змістом промов були признання і подяки зарядам і членкам за їхню самопосвяту і відданість в громадській праці та вислови гордости за минувшину й віру у світлу будучність. Згадано неприсутню голову Т. Томащук.

Сердечну подяку було висловлено митр. о. В. Слюзареві за його поміч і поради, які він радо уділював при кожній потребі через цілий час існування товариства, як також і бувшим головам та членам церковних зарядів за їх співпрацю. Зложено подяку о. І. Стусові та його шановній дружині за щирий привіт та за висловлену готовість допомогти своїми порадами в праці товариства в майбутньому.

Надзвичайно миле враження зробила присутність великого числа делегаток від українських жіночих організацій міста Монтреалу та Лашін, і тих організацій, що гуртуються при Соборі св. Софії. Між визначними привітами були надіслані благословення наших Високопреосв. Владик: Митрополита Іларіона і Архиепис-

Стоять членки основоположниці зліва направо — пані: Анастазія Бабляк, Евдокія Гукало, Катерина Редкевич, Маруся Редчук, Катерина Кошлай, Марія Попіль, д-ка Л. Слюзар. Зправа наліво — пані: Розалія Ревуцька, Анна Мокринська, Марія Гайдичук і Юстина Война. В середині: о. Володимир Слюзар, о. Іван Стус, а з правої сторони біля о. Івана д-ка Н. Стус. Неприсутні пані: Каролина Вікарчук, Сабіна Мудра і Франя Юрійчук.

копа Михаїла — на дальшу працю товариства в користь св. матері Церкви і нашого народу. Теплий привіт наспів від централі Союзу Українок Канади. Привіти від делегатів відчитувала заступниця голови З. Роніш. Милою несподіванкою була гостя з Віндзору, бувша секретарка нашого відділу, Маруся Гладиш, яка передала привіт від тамошнього жіночого товариства і від відділу Взаїмної Помочі.

Ще одна мила несподіванка діткнула присутніх, а зокрема членок „Доньки України", коли секретар нашої церковної управи п. І. Михальчук, привітав наше товариство з нагоди ювілею, а голова управи п. А. Сибйонак вручив товариству на руки теперішньої голови М. Немої, грамоту признання за працю для нашої св. Церкви. Грамота виготовлена артистом-малярем сотником В. Мошинським, слідуючого змісту:

„Заряд громади Українського Православного Собору Св. Софії в Монтреалі з признанням стверджує довголітню ідейну та жертвенну працю відділу Союзу Українок Канади „Доньки України" і в 35-ліття їхньої багатоплідної діяльности на користь Української Православної Церкви та цілої спільноти в Канаді, висловлює свою глибоку подяку.

Підписали: о. В. Слюзар і о. І. Стус, А. Сибйонак — голова, І. Михальчук — секретар.

А тепер приступлено до церемонії біля ювілейного короваю. Добр. Л. Слюзар, почесна членка Союзу Українок Канади і одна з організаторок його, засвітили свічечки на короваю разом зі всіми основоположницями товариства, і в коротких словах порівняла їх до „Смолоскипу", відзнаки Союзу і попросила голову молодечого відділу жін. тов. ім. Ганни Барвінок, панну Олю Крисюк, щоб і вона додала ще одну свічечку і в той спосіб символічно об'єднати їх працю із працею їхніх матерів. Це був глибоко зворушуючий момент. Присутні відчули, що їхня праця не пропала даремно, а противно, що є кому передати той горіючий „смолоскип", який має просвічувати молодшому поколінню шлях до праці та трудів для своєї спільноти. В багатьох блищали сльози радости на очах.

Заокруглюючи програму свята о. Володимир додав декілька своїх цікавих спогадів. Він висловив глибоко повчаючу науку, кладучи натиск на те, що будучність кожного народу, зокрема ж українського, залежить від доброї християнки і національно свідомої матері. Побажавши дальшого і ще кращого розвитку зазначив, що життя і праця в товаристві не сміють стояти на одному місці, бо хто не йде вперед, остається позаду.

По закінченню промов була подана вечеря, яку започатковано тостом за Королеву та за всіх членок товариства. А тому, що в цю неділю припадало „Свято Батька", присутні побажали українським БАТЬКАМ кріпкого здоровя відспіванням многоліття!

Господинею свята — як вже було на самому початку згадано — була пані Настя Ковальчук, заступниця голови нашого товариства, яка надзвичайно гарно і вміло вив'язалася зі свого завдання. Пані Ковальчук роджена в Канаді, дочка п-ва Мокринських, які від перших початків відродження нашої Церкви в Монтреалі стали до громадської праці. Пані Мокринська є одна з основоположниць нашого т-ва.

Програма свята була уплянована ювілейним комітетом в склад якого входили: екзекутива товариства і бувші голови його. До екзекутиви належали слідуючі особи: пані М. Нєма, Н. Ковальчук, З. Роніш, М. Зимовець, О. Русин і М. Серединська, а до бувших голов належали такі особи: добр. Л. Слюзар, А. Колісник, А. Димитрак і Г. Мельник.

Під час вечері пані Ковальчук вручила корсаж пані Т. Цитульській, одній з найстарших членкинь і пані О. Крисюк, одній із наймолодших.

Пані Нєма у своєму кінцевому слові подякувала всім присутнім за участь у ювілейному святі, а молодому жіночому товариству ім. Г. Барвінок за гарно приготовлену вечерю.

За прекрасно вдекоровану сцену емблемою Союзу Українок Канади „Сполоскипом", належиться сердечна подяка п. Вікторові Сидоренкові, а пані А. Димитрик за прикрасу залі квітами і зеленню.

Свято закінчено молитвою, яку провів Всеч. о. І. Стус, та національним гимном.

Для повного огляду діяльности т-ва за 35 літ свого існування, всі зложені під час свята звіти будуть видані разом із всіми привітами окремою пропам'ятною брошуркою.

М. Н.

СМАЖЕНА СПАРЖА

Покласти спаржу в гарячу солену воду так, щоб чубки були вищі води. Варити накритими 15 хвилин, і відцідити. Яйце розбити з двома ложками води і обмачувати спаржу і обкачати посоленою мукою. Відтак знов мачати в яйце і смажити в гарячім смальці. Викладати на папір, щоб товщ зійшов. Подавати на стіл дуже гарячими.

Відділ для дітей

НАДХОДИТЬ ОСІНЬ

Веселе літо відцвіта,
пора його пройшла.
Хороша осінь золота
надходить спроквола.

В червоні й жовті кольори
вона фарбує лист.
От-от загляне й в табори ,
покличе нас до міст.

І мимоволі кожен з нас
згадає залюбки
шкільні діла, знайомий кляс,
і зошити, й книжки.

Ми зберемось біля костріе
заведемо пісень,
щоб веселіше догорів
останній літній день.

І золотим осіннім днем,
набравшись влітку сил,
міцні й бадьорі ми ввійдем
в відкриті двері шкіл.

Наталя Забіла

Л. Бачинський

БРАТКИ або ІВАН ТА МАРІЯ

На полях України дуже поширений малий кущик квітки — польових Браток, або як їх ще називають Іван та Марія.

Вони непоказні своєю величиною, не мають запаху, лише ваблять наше око своїми українськими барвами: синьою й жовтою.

Ці квіточки виглядають наче розкидані по полю маленькі прапорчики.

На селах оповідають люди, що дуже давно, ще за козачих часів, в Україні, в селі Бондарівці, жила родина дуже статечних і поважних господарів. Батько займався бондарством, виробляв бочки, коновки, корита, відра та інше господарське приладдя.

Батьки мали доньку Марійку й сина Івана. Жили тихо, мирно, працьовито і в достатку.

Та прийшла війна з татарвою. Батько вислав сина на Запоріжжя боронити Р і д н у

Землю.

За козачих часів татари були дуже сильні, войовничі й часто та несподівано нападали на українські землі. В селах грабували, старих убивали, а молодих забирали в полон-ясир.

Не минуло нещастя і села Бондарівки. Батька і матір Івана забили, а Марійку забрали з собою й продали в неволю.

Згодом Іван довідався, що сталося з його рідним селом і яка доля спіткала його батьків та сестру. Він не захотів залишатися в селі на господарстві,а вернувся знову на Запоріжжя і ходив походами на татарву визволяти бранців та карати напасників за їх звірства в українських степах.

Серед визволених бранців Іван запізнався з дуже нещасливою дівчиною. Мала вона дуже гарні сині очі, була розумна, тиха й сумна. Вона так припала йому до серця, що засватав її й повінчався.

Обоє повернулися в Україну. По дорозі якось сиділи вони під вербою, відпочивали та стали оповідати одно другому про своє минуле. І тут виявилося, що молодята були рідним братом і сестрою. Тільки це виявилося, як вони обернулися в ту квіточку, яку нарід назвав братки або Іван та Марія.

Сталося це тому, що наша церква й закони забороняють подружжя так близьке, як тут сталося.

У нас по селах люди цієї квітки не рвуть і дітям боронять.

Є й пісня:

Ходім, сестро, горою
Розвіємось по полю
Шовковою травою.
Будуть люди зілля брати
Сестру з братом споминати;
Я зацвіту жовтий цвіт,
Ти зацвітеш синій цвіт, —
Буде слава на ввесь світ.

МАЛА ШКОЛЯРКА

Цвітуть красолі у саду
вогняно-жовтим цвітом.
А я до школи вже іду —
пора прощатись з літом!

Нарвала я в садку у нас
з красоль букет яскравий,
щоб принести з собою в кляс
осінні квіти й трави.

Мені до кіс нові стрічки
вплела сьогодні мама.
Поклала я в портфель книжки
і зошити так само.

А киця Мурка на вікні
сидить і носик миє.
Що в школу треба йти мені,
вона не розуміє.

Наталя Забіла

Ювілейне Свято — 35-ліття відділу Союзу ім. О. Басарабової в Форт Вілліям, Онт.

Світлина з ювілейного свята відділу ім. О. Басарабової у Форт Вілліям, Онт. — Перший ряд зліва направо — пані: Е. Веньгер, С. Павчук — фінансова, секр., Р. Баран — уступаюча голова, К. Грицик — заступниця голови, пані Ландяк — голова, М. Грицишин — рек. секр., О. Новак — касієрка, М. Чехова. Другий ряд: пані Балабан, пані Сулима, пані Сторожук, пані Федорович, М. Бабяк, пані Олійник, Ю. Василик, А. Верстюк, Р. Андрус. Третій ряд: Г. Верстюк, І. Гаркот, пані Гриф, А. Віктова, пані Паланиця, Ю. Верстюк, М. Шурбот, О. Явна, М. Галіцка. На знимці нема: пані Майданюк, пані Зелінська (старша) пані Зелінська (молодша), пані Думенко, пані Лилик, пані Чура, пані Люба, пані Данилишин, пані Микуляк, пані Панкратенко, пані Верста.

В місяці травні м. р. одно з перших жіночих товариств у Канаді, відділ Союзу Українок Канади ім. О. Басарабової у Форт Вілліям, Онт. святкував свій 35-літній ювілей. Свято відбулося сходинами, відповідною програмою в залі „Просвіта" 22 травня при гарній участі місцевого громадянства.

Товариство льокувалося при Товаристві „Просвіта" і безперечно має за собою великі заслуги, бо було воно піонером, що пробивало перші стежки в громадській праці серед українського жіноцтва в Канаді.

Перша частина програми складалася з привітів і доповіді, що її прочитала пані М. Грицишин, в якій вона дала дуже цікавий історичний огляд діяльности товариства від початків його заснування. Тому, що матеріял дуже цінний і написаний скондинсованою формою, поміщуємо його понижче в цілости.

Свято почалося відспіванням „О, Канада" при акомпаніяменті Діяни Винярчук. Вшанування померших членок і відкриття перевела пані Ландяк, довголітня членка і заступниця голови, а програмою свята керувала пані Р. Баран, виголосивши вступне слово.

Привіти з нагоди ювілею товариства зложили: п. Семен Пуляк — голова Т-ва „Просвіта' 'у Форт Вілліям, п. Петро Михайлишин від відділу Т-ва Українців Самостійників, пані К. Пахолків — голова відділу Союзу Українок Канади ім. Доньок України, панна Діяна Винярчук від відділу СУМК, слово-привіт від УГПЦеркви — Всеч. о. мітр. О. Новицький, пані А. Стасів від відділу ім. О. Пчілки при церкві св. Володимира у Вест Форт Вілліям, пані Н. Віктова від жін. т-ва ім. Л. Українки при церкві св. Благовіщення, пані Кузенко від ОУК при філії УНО у Форт Вілліям, пані Думенко від жін. т-ва при Українській Православній Церкві Пресв. Марії, пані Сендзюк від жін. т-ва при ЛВУ, пані Є. Шелепюк від відділу Комітету Українок Канади. Слідував реферат — історія відділу ім. О. Басарабової, що його виголосила пані Грицишин, а кінцеве слово і подяку дала пані Грицик. Присутні гості всі спільно відспівали обидва гимни.

ПРАЦЯ, ІСТОРІЯ Й ЗАСЛУГИ НАШОГО ТОВАРИСТВА

(Реферат читаний на святі)

Користаючи із пожовклих рекордів, що збереглися в цілості, якось приємно робиться, перелистковуючи сторінки багато списаних книжок, ріжного типу та характеру рекордів, на вас, неначе, впливає дух пройденого часу, та дух тих працівниць, що повиїжджали в інші місцевості, та тих що, кожного року покидають ряди нашого товариства, і відходять на місце вічного спочинку.

Ще до заснування нашого товариства, гурток жінок проявляв багато активности в рядах членства „Просвіти", головно в шкільному комітеті, хорах та на сцені. Та це не була жіноча організація в повному значенні. Приступаючи до згадки про самі початки заснування, ми спинимося довше на першому році та основних зборах.

З прибуттям до Форт Вілліяму о. Петра та добр. Білонь, першого пароха Української Православної Церкви, він сам з добродійкою кинулися у вир громадської праці. Перші основуючі збори відбулися 2-го травня 1925 року в залі т-ва „Просвіти" при 723 МкІнтош вулиці.

Збори відкрив тодішній голова „Просвіти", вже покійний М. Веньґер, та попросив зібране жіноцтво вибрати президію до переведення зборів. На предсідницю вибрано добр. Білонь, яка в своїй змістовній та патріотичній промові закликала жіноцтво вийти з своєї хати та братися до громадської праці. Жінка не тільки повинна дбати про свою дитину, та піклуватися немовлятами, але мусить дбати також про свою освіту, виховання та приготування до суспільно-громадської праці.

Другою бесіднецею була бл. п. Текля Лиса, а від молодших промовляла пані Купченко, дружина учителя Віктора Купченка.

Того ж дня вписалося 23 членки та вибрали першу управу в такому складі: голова — Т. Лиса, секр. — Т. Гайовська, касієрка — М. Лиса, та дальші членки управи: Е. Венґер, Б. Цибульська, М. Чехова, А. Заболотна та Т. Яковчиць. На тих же зборах прочитано листа, Софії Русової, яка мала виїжджати на Міжнародний Жіночий Конґрес до Вашинґтону та просить, щоб зібрати грошей на подорож. Того ж року вітали ми між собою Харитю Кононенко, як гостю з України.

Жіноцтво взялося запопадливо збирати передплати на жіночий журнал „Жіноча Доля", що його видавала сенаторка Кисілевська. Куплено портрет патронки О. Басарабової. Перший рік праці був дуже успішний, приходи того року були 311 долярів, що на ті часи були великі гроші. 1926 рік: головою вибрано — Е. Гайовську, секр. — добр. К. Білонь, в тім же році засновано жіноче т-во Марія Маркович, у Вест Форт Вілліям. На тих зборах наші делегатки вітали друге жіноче товариство. 1927 рік: голова—Е. Веньґер, секр. — М. Чехова. В тім році засновано жін. т-во в Порт Артурі і всі три відділи почали близьку співпрацю.

Відзначено спільно 40-ліття літературної праці О. Кобилянської. Того ж пам'ятного року спільний хор трьох „Просвіт" під управою о. П. Білоня, виступав вперше на музичному фестивалі, отримуючи 85 відсотків. 1928 рік: голова — А. Ландяк, секр. — К. Олійник: в тім же році панна А. Чепесюк (Стасів), членка студентського гуртка Могилянок, дала доповідь на тему „Українські жіночі товариства в західній Канаді", та закликала вступати в ряди відділів Союзу Українок Канади. По довших нарадах прийнято статут і наше т-во стало відділом ім. О. Басарабової. 1929-1930 р.р.: головою — Т. Лиса, секр. — Б. Цибульська: того ж року зорганізовано виставку українських строїв в Роял Едвард готелі, де наші дівчата моделювали в пишних українських строях, що викликало велике зацікавлення серед наших співгорожан. 1931 рік: голова — Т. Лиса, секр. А. Підручна, також зорганізовано дівоче т-во ім. Софії Галечко, до праці та помочі нам стає уже уроджена молодь в Канаді. 1932 рік: голова — Т. Лиса, секр. К. Горбачевська. На запрошення т-ва дає перший свій відчит одинокий тоді український лікар у Форт Вілліям, д-р І. Вацик, на тему — „Здоров'я жінки і здоров'я дитини". 1933 рік: — голова — М. Сторожук, секретарка — К. Горбачевська. 1934 рік: голова — Е. Веньґер, секр. — М. Магер. В тім же році гостили ми першого українського посла до Оттави, М. Лучковича вечерею-бенкетом в нашій залі. 1935 рік: В тім році дівоче т-во злилося з нашим відділом і вибрано спільний заряд в такому складі: голова — М. Магер, секр. — панна М. Яніцька (замужна за доктором Строканом). 1936 рік: голова — Н. Вацик, секр. — О. Явна, в тім році поновлено гардеробу та оживлено сцену. 1937 рік: голова — М. Сторожук, секр. — А. Віктова, в тому році відбуто 19 чайних вечерків та розпочато активну працю. 1938 рік: голова — Т. Лиса, секр. — А. Віктова. Передано до шкільного комітету 100 долярів. 1939 рік: голова — М. Чехова, секр. — І. Деренівська. Того пам'ятного року погорів будинок „Просвіта", ми були без даху над головою, почато працю по хатах. В тім році „Просвіта" набула новий будинок при Симсон вулиці і почалася перебудова, що дала нам багато клопоту. 1940 рік: почато працю у винаймленім Робітничім Домі: голова — І. Деренівська, секр. — А. Жаромська. 1941 рік: голова — М. Микуляк, секр. — А. Грицик, відділ відвідала голова провін. екзекутиви Союзу Українок Східної Канади пані К. Сакалюк. Це вже воєнні роки, Червоний Хрест почав працювати для вояків за морем, жіноцтво ночами плете светри, панчохи, а майже в кожній ха-

ті смуток: сини йдуть до війська. Наш відділ прилучився до закупна амбулянса. 1942 рік: голова — М. Микуляк, секр. — добр. Кисілюк. Улаштовуємо вечерю для українських вояків в канадійській армії, на вечерю прибуло 52 вояків та три старшини. 1943 рік: голова — А. Грицик, секр. — М. Чехова, висилаємо пакунки до Українського Клюбу в Лондоні. 1944 рік: голова — Е. Веньґер, секр. А. Віктова, відсвятковано також 20-ту річницю смерти О. Басарабової. Голова Союзу Українок Канади, пані Н. Когуська відвідує наш відділ. 1945 рік: голова — пані Баран, секр. — М. Чехова. В тім році організується молодший відділ Союзу Українок Канади Доньки України та перебирає опіку над рідною школою. 1946 рік: голова — І. Деренівська, секр. — А. Грицик. Того ж року відбудовано дім т-ва „Просвіта", ми вже знову в своїй рідній хаті. 1947 рік: голова — М. Василик, секр. — М. Чичка.

Надходять тривожні вістки з Европи: скитальці просять допомоги. Збираємо одежу, чистимо, пакуємо, посилаємо пакунки, декотрі членки посилають своїм коштом, робимо загальну збірку на поміч скитальцям. 1948 рік: голова — Е. Веньґер, секр. — К. Горбачевська: заряджено жалібні академії пам'яті О. Теліги, Л. Старицької і Хариті Кононенко. В тім році передано 495 долярів на сплату довгу будинку „Просвіти". 1949 рік: заряд той самий. Заряджено прийняття для голови Союзу Українок, пані О. Войценка. 1950 рік: голова — Василик, секр. — М. Чехова. Того ж року відзначено 25-ту річницю т-ва та відзначено і вшановано членок піонерок. 1951 рік: голова — Й. Василик, секр. — А. Грицик, в тім році вислано делегатку до КУК, що зорганізував жіночу секцію. 1952 рік: голова — Й. Василик, секр. — Віктова. Того року спільно з т-вом Доньки України відбуто декілька імпрез. 1953 рік: голова — Е. Веньґер, секр. п. Віктова. Того ж року вислано делегатку на Всеукраїнський конґрес та переслано жертву на „Український Голос". 1954 рік: голова — І. Деренівська, секр. — пані Віктова. В тому ж році оживлено працю СУМК. 1955 рік: голова — пані Баран, секр. пані Грицик. Уряджено перекуску для хору, відбуто базарі та влаштовано чайні прийняття, закуплено нові фіранки та кухонне устаткування. 1956 рік: голова — пані Баран, секр. п. Грицик. В тім же році т-во „Просвіта" святкувало свій золотий ювілей, на ювілею було багато визначних гостей. Наші заслужені членки були наділені почесними грамотами. Всі членки дуже дбайливо приготовило вечерю та перекуску. Ювілей мав багатий святочний настрій. 1957 рік: голова — пані Баран, секр. — пані Грицик, відбуто кілька базарів, обслужено вечерею Клюбу Торгівців та Професіоналістів, вибрано комітет відвідування хворих. 1958 рік: голося багато нових членок. — пані Грицик. До т-ва вписалося багато нович членок. Зроблено заходи до злуки двох відділів Союзу Українок в один відділ, одначе до злиття не прийшло через зміни назви: наш відділ, як старший, не погодився на зміну назви. Уряджено спільну забаву з СУМК. Також було вислано делегатку на з'їзд Союзу Українців Самостійників до Едмонтону, делегаткою була довголітня голова пані Баран. В той же час відбувався і з'їзд Союзу Українок Канади. В тому ж самому році поновлено кухонне устаткування та заряджено декілька обідів та вечерків. 1959 рік: Змін в заряді не було. Далі головою була пані Баран, а секр. — пані Грицик. В тому ж самому році вислано на Колегію Св. Андрея 25 долярів. Заряджено вечерю для Клюбу Бизнесменів. Вислано 25 дол. на журнал Союзу Українок „Промінь", та зібрано передплати. Уряджено вечерю для Т-ва Сприяння Національній Раді. Нас відвідала секретарка Союзу Українок Канади, пані Пауш з Едмонтону. Запрошено представниць усіх жіночих організацій, на відчит, та вгощено їх чаєм. Виплачено 25 долярів на пам'ятник Т. Шевченкові та жертву на Червоний Хрест. Виплачено 100 долярів на будову Української Греко-Православної Церкви. Уряджено зустріч українського Нового Року спільно з усіма відділами під управою місцевого відділу ТУС.

Ось дуже короткий перебіг діяльности нашого т-ва за останніх 35 літ. Ми опрацювали тільки коротку хроніку важливіших подій, не включаючи дуже жертвенної праці наших жінок в праці „Просвіти" та в ріжних ділянках громадського життя. Не згадано тут інших членок зарядів, а їхня праця не була менше важною чи відповідальною. Не згадано тих довголітніх господинь, що по всіх імпрезах лишаються робити порядки, та так вже водиться, що всіх неможливо згадати. Якщо не подано, чи призабуто декого з управи, чи не відзначено кого, ми просимо вибачення, бо це тільки короткий огляд праці, а наші довголітні рекорди свідчать про велику працю нашого товариства та чекають пятидесятилітнього ювілею, щоб видати окрему книжку про працю першого жіночого т-ва у Форт Вілліям.

На закінчення хочемо сказати словами: „Ми чесно ішли, за нами немає крихітки неправди". З великим признанням пересилаємо привіт нашій центральній управі Союзу Українок Канади, та закликаємо жіноцтво ставати в ряди нашого товариства і продовжувати почату нами працю на користь нашого народу та в честь Канади.

Чайним прийняттям закінчилося наше ювілейне свято. За нами лежить пророблена широка громадська нива, а перед нами обов'язки служити своєму народові і своїй організації. Хай же цей ювлієй буде початком нових сторінок гарної історії нашого т-ва ім. О. Басарабової у Форт Вілліям.

За заряд, **М. Грицишин**

З ОКРУЖНОГО З'ЇЗДУ В РОБЛИН, МАН.

В неділю 18-го червня, 1961 року, відбувся у Роблин, Ман. окружний з'їзд Союзу Українок Канади.

З'їзд почався Службою Божою ,яку відслужив Всеч. о. І. Швець.

Після молитви почався спільний обід, що його приготовило місцеве жіноче т-во, відділ Союзу „Доньки України".

Програма з'їзду відбулася у міській залі. У відкриттю з'їзду окружна представниця пані Анна Горбай привітала гарне число делеґаток і гостей, а зокрема голову провінціяльної екзекутиви пані Ольгу Завісляк. Молитву провів Всеч. о. Швець.

Після молитви о. Швець привітав з'їзд, підкресливши корисну працю Союзу та гарну кооперацію з Українською Православною Церквою.

До президії з'їзду були покликані слідуючі: Ольга Завісляк — голова провінціяльної екзекутиви на Манітобу, Наталя Когуська — бувша голова Союзу Українок Канади, та редакторка журнала „Промінь", Марія Білоус — бувша голова провінціяльної екзекутиви, Василь Сарчук — представник ТУС, Тарас Манастирський — провідник СУМК на Манітобу, Василь Буряник — ТУС.

Програмою провадила Анна Горбай, секретаркою з'їзду була Марта Лебедович.

Марта Лебедович — голова місцевого відділу вшанувала Ольгу Завісляк і Н. Когуську — корсажами.

Василь Капець — голова місцевої Української Греко-Православної громади привітав з'їзд і побажав успіху. Слідували звіти делеґатів. Від відділу „Доньки України", Роблин, зложила привіт Павліна Буґера. Вона заявила, що в Роблин, відбувається рідна школа, недільна школа, і є гарна кооперація між товариством і церквою. На закінчення побажала з'їздові найкращого успіху.

Василь Новосад привітав з'їзд в імені місцевого відділу СУМК. Він сказав, що тому, що праця Союзу Українок Канади така безконечна, вона розширюється та відблискує не лише між українцями, але взагалі в суспільнім канадійськім життю.

Пані Емілія Ганчарик, делеґатка відділу „св. Ольги", з Етелберт, Манітоба, заявила, що з'їзд дає нагоду людям познайомитися та поділитися й обмінятися думками, що допомагає у проводі успішної праці по відділах. Пригадала вона, що і в них також гарна кооперація між товариством і церквою.

Пані Анна Клапущак з Шортдейл зложила привіт у якім вона висловила, що окружні з'їзди додають інтузіязму до праці.

Від відділу „Лесі Українки" з Ґилберт Плейнс, зложила привіт пані Олеся Павлюк. Вона радіє (і ми з нею), що в них відновився відділ СУМК. Вона побажала з'їздові успіху, а членкам відділів кріпкої витривалости до дальшої праці.

В своїм привіті від управи СУМК, Тарас Манастирський заявив, що Союз Українок Канади має свою власну історію і відограв важливу ролю в розбудові культурного і громадського життя.

Він підчеркнув працю та дисципліну молоді. Просив родичів взагалі, щоб більше цікавилися працею СУМК, щоб надзірна рада давала більший провід нашій молоді. Він запросив всіх сумківців взяти участь у програмі відкриття пам'ятника Шевченкові у Вінніпеґу.

У своїй обширній і добре обгрунтованій промові пані О. Завісляк звернула увагу на потребу більшої культурно-освітньої праці по відділах. Вона сказала, що ми далі мусимо клопотатися чаями, обідами і т. п. працею, але це праця, що дає нам можливсіть придбати фонди на потреби місцеві й загальні. Культурно-освітня праця, — виховує і скріплює українського духа, і дає нам віру і свідомість своїх великих завдань в організації, вона виховує нас і є запорукою нашої майбутньости. Пані Завісляк пояснила дещо з проєктів провінціяльної екзекутиви; згадала про потреби філії Музею Союзу Українок в Манітобі та стипендійний фонд.

На закінчення голова запросила всіх прибути на Всенародний Крайовий Здвиг — відкриття пам'ятника Т. Шевченкові.

В своїм привіті від ТУС пан Буряник порівняв громаду до сильного духом чоловіка. Де члени громади дискутують над своїми проблемами та проєктами, там і нема лінивства, там є значний поступ.

Пані Марія Білоус зложила привіт від відділу ім. „Лесі Українки" з Давфину. Вона згадала, що в них гарно йде праця. Вона завважила, щоб ми більше цікавилися молодшими жінками і втягали їх до відділів. Щоб ми були терпеливі і вирозумілі, коли ці молодші зроблять помилку, бо ті помилки направляться. Пані Біліус представила гостю-бесідницю, — редакторку журнала

„Промінь" пані Н. Когуську.

Пані Н. Когуська у своїй цінній промові згадала піонерські часи, та, що піонерська праця наших батьків стала фундаментом нашого життя сьогодні. Доля повела нас у широкий світ для великої місії і тут ми є дзеркалом цілої української нації. Вона звернула увагу на досягнення великих успіхів, та труднощів започаткування журнала „Промінь", та підкреслила обов'язки членства супроти нього. Спосіб нашого життя значно змінився й тому сьогодні ми стрічаємося з новими проблемами.

Згадала пані редакторка Н. Когуська, що ми, кожна членка Союзу, повинні провадити працю місіонерки і заохочувати більше членок передплачувати і читати „Промінь'.

Пані М. Білоус коротко звернула увагу на досягнення великих успіхів жінки, а головно жінки-мами, котра після своїх щоденних турбот, присвятила багато праці і часу на полі національнім та церковнім. А також пригадала, що з тих труднощів виріс наш журнал „Промінь" з якого ми тепер так багато користаємо, а в додатку, що, „без читання, як у будинку без вікон". Пані Білоус, з'ясувавши завдання організації, закликлаа присутніх зложити свій дар на організаційний фонд Союзу Українок Канади.

Пан Петро Бугера представив гостя бесідника, пана Василя Сарчука і між іншими заслугами сказав, що пан Сарчук посвячує дуже багато часу для української справи.

Пан Сарчук промовляв на тему тепер так дуже пекучу — „Українська мова, та наша будучність". Він сказав, щоб навчання української мови не лишати лише на українські школи, бо українські школи відбуваються майже всюди лише літом та й у дуже обмеженім часі. Якщо ми хочемо врятувати своїх дітей перед асиміляцією, то обов'язково вживаймо української мови в своїм домі, а це буде залежати не лише від мами, хоч вона найбільше часу проводить із своїми дітьми, то все ж батьківське слово є помічне.

У зверненню інших національних меншин, пан Сарчук доказував, що і ми українці також збагачуємо Канаду своєю культурою. Ми маємо те право домагатися своєї української мови в наших канадійських школах як рівні з рівними, а не з шапкою під пахою.

Зміст промови пана Сарчука був патріотичний і поучаючий. Лишив він багато до роздумування молодшим родичам у котрих ще є діти у шкільнім віці.

Слідувала дискусія на тему: „Наша праця і сучасні проблеми", що її приготовила і нею керувала пані Марта Лебедович. Всі присутні взяли активну участь у дискусії.

Звіти і промови переплітались концертовими точками: танок — Мілько Кирилюк, сольо — Петруся Чайковська з Давфину, жіночий хор з Етелберт, танок — Євгенія Піць з Роблин, піяно — Зеновія Горбай, сольо співав — Василько Лебедович.

Членки відділу „св. Ольги" з Ґрендвю прибули на з'їзд великим числом.

На закінчення пані Горбай склала подяку пані Завісляк, пані Білоус, відділові з Етелберт і місцевому відділові за виставу українського народнього мистецтва, якою керувала пані Василина Лисак. Представниця також зложила подяку всім бесідникам, всім жертводавцям на організаційні цілі і всім, що причинилися до успішного з'їзду.

Приємне закінчення з'їздові додав своїм виступом хор з Етелберт, що разом з учасниками з'їзду відспівав національні гимни.

Марта Лебедович, секр.

ЖЕРТВИ НА ОРГ. ФОНД НА З'ЇЗДІ У РОБЛИН, МАН.

По $10.00 — відділ св. Ольги — Етелберт, відділ св. Ольги — Ґрендвю.

По $5.00 — відділ Лесі Українки — Давфин, відділ Доньки України — Роблин, відділ Лесі Укркаїнки — Ґилберт Плейнс, п-во С. М. Фітковські, пані М. Білоус, п-во П. і А. Горбай, п-во П. і Ф. Новосад, п-во В. і В. Лисак, п-во Н. і Н. Кулик, п-во С. і М. Лебедович.

По $3.00 — Л. Піць.

По $2.00 — П. Бугера, пані П. Шовдра, п-во В. і В. Стиба, пані М. Козар, п-во І. і М. Дух.

По $1.00 пані: С. Сиротюк, М. Мендро, М. Швайковська, А. Капець, П. Перхалюк, Д. Боднарук, Д. Корчак, С. Слюсар, Ф. Піць, О. Гаврилюк, М. Хіць, Ю. Бабій, А. Підлипна, К. Кулик, К. Гаврилюк, В. Рурак, О. Павлюк, М. Андрейчук, А. Чеснік, О. Сторожинська, А. Клапущак, В. Яцюк, М. Яловега, Ю. Маловська, Г. Баранець. Разом $108.00.

Чи ви вже вирівняли свою передплату за „Промінь" на біжучий рік? Коли ще ні, то зробіть це негайно. Придбайте хоч одного нового передплатника для вашого журнала, а тим зробите для нього велику прислугу.

Закінчення сезону праці

і вшанування голови пані М. Сеніцької Вінніпеґ, Ман.

Жіноче товариство ім. княгині Ольги, відділ Союзу Українок Канади при церкві св. Покрови у Вінніпеґу відзначило свою голову, пані Марцю Сеніцьку перед закінченням сезону праці.

Під керівництвом пані Галі Баляс і пані Стефки Керелюк, відбулося 6-го червня в Дипломат Мотор Мотелі одинадцяте закінчення сезону праці товариства.

Пані Баляс була господинею вечера. Вона привітала членкинь і гостей такими словами: „Маю честь бути господинею цього вечера та при цій нагоді складаю подяку своїм батькам, що дали мені нагоду тут в Канаді відчути серце і душу українського народу. Я є горда, що належу до жіночого товариства, яке є відділом Союзу Українок Канади.

Пані С. Керелюк довголітна та щира працівниця товариства піднесла товст присутнім членкиням.

Відповідаючи до товста, пані Берко сказала, що належиться зложити подяку членкам, бо про їх роботу дуже скоро забувається.

Пані М. Кушнірик, голова номінаційної комісії представила новий склад заряду на наступний рік. Цей заряд буде прийнятий на річних зборах товариства в місяці вересні.

Головним гостем промовцем була пані Ольга Завісляк, голова провінціяльної екзекутиви Союзу Українок Канади в Манітобі. У своїй промові пригадала про ті початки та ріжні події, що в них брали участь теперішні членки товариства. Сказала, що членки ще від дитинства почали працювати в програмі, бо ходили до недільних і рідних шкіл, були членами церковного і світського хору, належали до молодечих організацій, а тепер займають поважні позиції в своїм товаристві. Підкреслила, що та дитина, яка з малку вихована в українській дусі то і в дорослім віці буде любити і триматися всього, що є українське. Зробила заклик, щоб матері вчили дітей української мови та робили старання, щоб діти, нею добре володіли. Заохочувати молодь, щоб побирала українську мову на університетах та й у вищих школах.

Членкині т-ва виявили любов та пошану до своєї голови, вручили їй корсаж квітів та обдарували її українською керамікою — ваза і миска. Пані Сеніцька зорганізувала молодший відділ СУМК при Соборі і клюб мамів, була учителькою недільної школи через 5 років а по фаху є регістрована норса.

Пані Сеніцька зложила щиру подяку всім присутнім і при тім згадала про тих членкинь, які від самих початків заснування товариства тяжко, але щиро працювали, щоб товариство досягнуло те становище, яке тепер має.

Після вечері всі разом забавлялися а під час забавової гри членкині виявили своєрідні здібности: виступали в ріжних костюмах, співали та танцювали. На закінчення, пані Люба Причун, чарувала присутніх своїм добрим виконаним танком.

Належиться зложити подяку панові А. Фуга за його дарунок для товариства; це причинилося до збагачення вечорка.

Галя Баляс

НЕВИДЖАЛУВАНА ВТРАТА

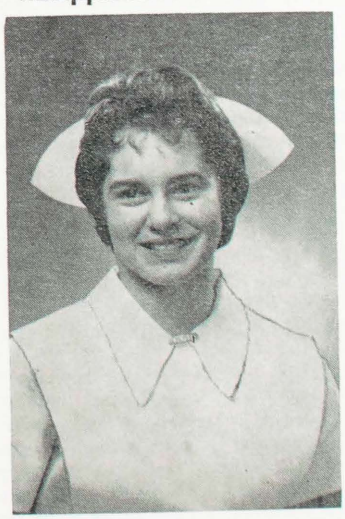

Бл. п. Маріянна Руснак

Ділимося сумною вісткою з українським загалом, що дня 6 червня 1961 р. відійшла у вічність бл. п. Маріянна Руснак.

Покійна народилася 1941 року у Вегревіл, Алберта. До Едмонтону приїхала разом зі своїми родичами 1947 року.

Маріянна учащала до недільної і української школи при Катедрі св. Івана в Едмонтоні. Вона була членкою молодшого і старшого відділу СУМК і тут займала становище секретарки та голови соціяльного комітету. Покійна належала до катедрального хору.

В 1957 і 1958 роках, разом з групою сумківців була на літних курсах українознавства при Колеґії св. Андрея у Вінніпеґу. На цих курсах вона одержала нагороду „Кобзар" Т. Шевченка, за знання української мови та історії. 1959 року Маріянна закінчила успішно „Гай Скул" і цього року в осені поступила до школи медсестер при Загальному (Дженерал) шпиталі в Едмонтоні. В 1962 році вона мала закінчити цю школу, однак невблагана смерть перервала її нитку життя. По Едмонтоні рознеслася сумна вістка що Маріянна вже не живе.

Дня 7 червня, в Катедрі св. Івана, прот. А. Хруставка, прот. М. Фик і Всеч. о. А. Хомяк відправили Панахиду за упокій її душі. Під час Панахиди співав катедральний хор і дівчата, подруги бл. п. Маріянни, членки СУМК держали світло і в цей спосіб віддали останню прислугу своїй подрузі. 8 червня, о год. 9.30 рано була відправлена Служба Божа. Під час Служби Божої почесну сторожу творили медсестри, з якими Маріянна учащала до школи. Хлопці: Роман Тодорук, Лаврин Юзда, Тадей Щербан, Лаврин Мудрий, Лаврин Василенчук та Ірвін Стрифлер творили почесну сторожу коло домовини на цвинтарі.

Тлінні останки бл. п. Маріянни похоронено на Евергрін Меморіял Ґарден цвинтарі в Едмонтоні.

Присутні, замість квітів на могилу, зложили жертви на Інститут поборювання рака, на Інститут св. Івана в Едмонтоні і на журнал „Промінь". Бл. п. Маріянна залишила у глибокому смутку родичів — Хведір і Рахила Руснак; сестри — Домка (Пані Гунька) і Катерину і брата Хведіра, дідуня і бабуню М. Руснаків — усі вони замешкують в Едмонтоні.

Вічна їй память!

О. Лукомська і Соня Мельник

Для наших господинь

Цей відділ веде пані А. Сенів з Едмонтону референтка домашньої економіки Союзу Українок Канади

ЯК ВАРИТИ ЯРИНУ

Маємо знов свіжу ярину — чи то буде ярина з наших городів, чи куплена в склепах, однак коли недбайливо варена, то навіть найсвіжіша городина не буде мати смаку.

Коли варимо городину то повинні памятати чотири головних пункти:

1. Варити в якможливо найкоротшім часі — не переварювати.

2. До кожної ярини додати пучку цукру доки закипить — буде смачніша.

3. Ніколи не оббирати ярини, хіба що лушпина дуже тверда і нерівна і тяжко належно вичистити.

Найкраще ярину перед варенням добре вимивати тугою щіткою; найбільш поживна вартість і запах є в шкірці і тому, коли обираємо ярину, або й овочі то ці цінні складники тратимо. Також важне не лишати ярини, щоб стояла у воді.

4. Не солити ярини в часі варення. Коли додати сіль як вариться, то частина вітамінів, мінералів і цукру виварюється у воду і ми їх тратимо.

Чотири основних способи варення ярини

У воді

В цей спосіб так вариться, що вода майже випаровує. Цим способом задержується запах, поживну вартість і кольор.

Почистити ярину, обібрати (котра потребує цього) і покраяти. До тяжкого баняка (не легкого бляшаного) дати 1½ ложки розтопленого масла до 4 горнят огородини. На дно баняка дати ½ цаля води, дрібку солі, дати до того ярину, накрити баняка і щоб швидко закипіло — хай так покипить одну хвилину. Тепер відставити на повільний вогонь і варити, щоб ледве кипіло від 10 до 25 хвилин (залежно від ярини і величини нарізаних кусників), аж ярина стане мяка і вода википить. Час від часу треба зрушити ярину в баняку потрясаючи ним.

Коли плянуємо, що ярина має бути помята, то тепер можна її помяти, додати молоко, сметану, або квасну сметану, вимішати і подавати на стіл.

Цей спосіб дає висліди гарнішого кольору і кращого запаху, також добре, хто може їсти ярину не солену. В цей спосіб городина вариться майже своїми соками.

В товщі

Розтопити дві ложки товщу на пательні. (Можна вживати масло, шортнінг, маргарину, товщ із солонини, або оливу. Кожний товщ дає інший смак ярині). Додати ярину і добре вимішати, щоб гарячий товщ добре обвив ярину, товщ охоронить соки в середині ярини. Треба памятати, щоб городина була добре обсушена, поки дасться її до товщу, інакше товщ не пристане до неї.

Накрити пательню і поставити на повільно нагрітий кружок аж ярина добре огріється. Довести до кипіння і хай вариться так 1 хвилину.

В парі

В цей спосіб колюр і запах все найкраще затримаються. Для цього способу треба баняка з накривкою і тарілку, що вміститься в баняк. Поставити таріль на переварену бляшку з консерви так, щоб таріль був вище кипячої води. Наляти в баняк яких два цалі води і поставити в середину таріль з приготованою яриною. Ярина повинна бути порізана вскісь. Ярину потрусити пучкою цукру, накрити, поставити на гарячий кружок, щоб вода кипіла. Більшість городини зварується між 25 до 40 хвилинами. Час від часу можна спробувати, чи городина мяка.

Без води

Щоб варити в цей спосіб, то треба мати поливаний „кест айрон", або тяжкий „елумінум", або тяжкий сталевий баняк. Також треба мати покришку, що тісно пристає. Вложити ярину в такий баняк і варити без води. Тоді городина вариться у своїй власній парі. Зимою, коли городина більш тверда, то можна додати ложку або дві води, але аж тоді, коли баняк загріється. Варити на повільно нагрітім кружку яких 20 од 30 хв. Коли кружок загарячий, то огородина може висохнути, або й згоріти.

Присмажені картоплі (бараболі)

Зварити картоплі в шкірці. Пообирати поки ще гарячі, покраяти в кружельця і присмажити на маслі. Додати посічену цибульку, як уже майже готові.

Печені буряки

Буряки можна пекти в шкірці так як бараболі. Помити буряки, відрізати гичку який цаль повище буряка, вложити в середньо огріту піч, яких 325 Ф. і пекти аж поки стануть мякі (приблизно годину). Обібрати, посипати паприкою і подавати на стіл помащені маслом.

Овочі

Тепер є час, коли можемо купити різні овочі. Овочі є не лише поживні і смачні але також додають краси нашому столові. Що краще може виглядати на столі як яблука, помаранчі і цитрина уложені на гарнім тарелі з дерева? А головно зимою, коли живі квіти дорогі, то найбільш ідеально прикрасити стіл овочами.

Варто нам знати, коли овочі є найсмачніші й як приготовляти їх до споживання.

Цитринові овочі, що тяжкі задля своєї величини мають багато соку. Ґрейпфрут найсмачніший від січня до травня. Він повинен мати тоненьку шкірку, бути тугий і тяжкий. **Ґрейпфрут** може бути білий, або рожевий в середині, однак обидва роди є добрі. Ґрейпфрут найкраще тримати в холодільнику.

Помаранчі можна купувати через цілий рік. Їх також треба тримати в холоднім місці.

Липа (Lime) повинна бути зелена, а не жовтява і також повинна бути тяжка за для своєї величини. Також треба тримати в холодільнику.

Яблука можна купувати цілий рік, однак вони найсмачніші від жовтня до березня. Звичайно йде три або чотири яблуці на фунт.

Вишні, виноград, яблука, грушки, бросквини повинні бути засолоджені, поки подавати їх на стіл.

Банани найліпші тоді, коли мають на шкірці рудаві цятки.

Суниці, або полуниці, чи інші мякі овочі треба перетримувати в холодільнику через ніч, виложивши їх на восковий папір, однак, коли подаємо на стіл то не захолоджені. Суниці треба добре виполіскувати, відтак відбирати кінчики стебла. Сцідити з ягід воду через друшляк, додати цукор зараз, або вкоротці перед поданням на стіл.

Малини треба уважно перебрати і лише тоді полоскати, коли потрібно.

Гемилтон, Онтеріо

Об'їздкова гостина голови Союзу Українок Канади пані Стефанії Пауш, що відбулася 17 і 18 червня в Гемилтоні, останеться на довго в пам'яті по відділах Союзу і загально в громаді.

В суботу 17 червня вечером відбулося прийняття в домі голови провінціяльної екзекутиви пані Пилипюк в честь голови пані Пауш.

Участь взяли членки управи провінціяльної екзекутиви, членки управи ім. Л. Українки, Калина і пані Токарик заступниця голови Союзу Українок Канади.

Вечір перевели в організаційних і дружньо-приятельських розмовах до пізньої пори.

Неділя 18 червня по Богослуженню спільний обід — пані Логин переводила програму. Прот. о. Федак в молитві поблагословив страви, пані Логин привітала гостю пані Пауш і представила усіх членок і членів місцевих управ за першим столом.

По обіді голова провінціяльної екзекутиви пані Пилипюк привітала пані Пауш, а пані Токарик представила гостю.

Пані Пауш захопила змістом своєї промови. Годі було схопити цілий текст промови, тому згадую лише уривками вкоротці де підсумовувала заслуги організації Союзу Українок Канади і заохочувала до дальшої безперервної праці. Висловила своє вдоволення, що з нашої української спільноти є люди на державних постах, багато професіоналістів і в різних клітинах і так інше, а усі наші успіхи завдяки нашим Інститутам, та що церква є головним нашим фундаментом.

Пані Галя Липка, голова відділу ім. Калина, подякувала пані Пауш за відвідини і промову, — вручила маленький дарунок на спомин від обох відділів старшого і молодшого.

Висловив щирий привіт голова провінціяльної екзекутиви ТУС д-р Лазарович, склав привіт голова місцевого відділу ТУС пан Токарик, Прот. о. Федак в своєму привіті зазначив: — наша церква і культурне життя стоїть високо завдяки організованого жіноцтва, що піддержує культ у всіх його ділянках.

На закінчення привітів, голова церковної громади пан Садовий у своєму привіті зазначив: — я гордий з того, що наше організоване жіноцтво стоїть високо і бере участь в міжнародньому світі більше як ми мужчини.

Приємне враження і милий спомин про побут дорогої гості залишився у нас в затишному Гемилтоні.

Кор. секр., **Ольга Ситник.**

Грушки все ліпші, коли їх не обирати з лушпини, чи ви їх парите. печете, чи презервуєте.

Бросквини (peaches) і абрикоси смачніші, коли додаємо кілька кісточок з середини в презеровуванні.

Бросквин є два роди — один, що в нім кісточка вільна відпадає називається „фрістон" а другий „клинґ туп" що скоро не відпадає. „фрістон" ліпший на смак як „клинґ туп".

Бартлет грушки літні і звичайні їх презервуємо, однак зимові грушки також дуже добрі.

Дині, якого б роду вони не були то повинні подаватись на стіл теплої хатньої температури напр. „кентелоп" або „гонідю."

Гранат повинен мати тверду шкірку, що твердша, то ліпший гранат. Додавати насіння з граната до салат з овочів; воно додає гарного запаху і смаку. Можна подавати гранати самі на стіл; розкраяти овоч на двоє і подавати до нього ложечку.

Малинова заморожка

4 горнят малин
¾ горнят води
1 горня цукру
білки з 3 яєць
¼ ложечки соли

Заварити воду з цукром так на сироп (коли виливається з ложки, щоб сироп приставав до неї. Вбивати білки з сіллю на туго. Вливати поволі гарячий сироп до вбитих білків і поволі цілий час вбивати. Маса повинна виглядати як густа сметана. Прохолодити. Коли вихолоне, додати малини і заморозити.

Струдель з яблук

Просіяти в миску 1½ горнят муки і додати ¼ ложечки соли.

Додати: 1 розбите яйце (щоб було хатньої температури) ⅓ горнят води, або молока. Усе це скоро розмішати і вимісити тісто, щоб було туге і не прилипало до дошки. Вложити тісто в мукою притрушену миску або дошку, прикрити теплою мискою і лишити на яких 30 хвилин.

По 30 хвилинах вибрати тісто і вмісити в нього 2 ложки топленого масла. Виложити тісто на середину стола прикритого обрусом та претрушеного мукою. Дуже помаленько розтягати тісто, підкладаючи руки під тісто, так продовжувати розтягати, щоб тісто стало таке тонке як папір; вважати, щоб не прорвати. Виложити тісто тією масою: взяти 4 фунти яблук, дрібно посікти (коли яблука мають багато соку, то додати 6 ложок сухих кришок з хліба), 1½ горнят родзинків і чорних поричків разом (кирентс) дрібненько посічених, 1½ ложечки цинамону, ½ фунта мігдалів обібраних і посічених, 1 горня цукру, 5 ложок топленого масла.

Переложити тісто на один бік, піднести обрус і скручувати струдель у велику трубку. Вложити струдель на велику вимащену бляху. Пекти струдель в гарячій печі 400 Ф. пів години, знизити температуру до 350, щоб був крухкий і румяний. Можна подавати на стіл як ще теплий, але добрий також і холодний.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ГЕФОРД, САСК.
Відділ ім. О. Басарабавої

Річні збори відділу ім. О. Басарабової в Гефорд відбулися в церковній залі, в неділю, 4-го грудня 1960.

Голова, пані Барабаш відкрила збори. Пані О. Андрущак була предсідницею, а пані Марія Д. Калин секретаркою зборів.

Пані Барабаш дала звіт діяльности товариства за 1959-60 рік. Вона подякувала всім членкам за співпрацю і закликала до дальшої і ширшої діяльности на слідуючий рік.

Пані О. Михайлюк представила звіт каси:

У банку:	$774.00
Прихід 1959-60	1,621.50
Розхід	1,085.91
В банку	1,631.14

Діяльність товариства за 1959-60: 2 весільні вечері, обід на храм Зелені Свята, спільне свячене, бенкет для абсольвентів і бенкет для Інституту Могили 1958, допомога громадянам з похоронними обідами, членки відбули осінний і весняний базар і продажі печива, писанок і ручних робіт купували торбинки для дітей недільної школи під час Миколаївського вечора, як також влаштували „пікник" на закінчення річного сезону науки, відбули Панахиду в память О. Басарабової і мали програму з промовами в честь українських героїнь. Промови давали о. Рибалка, Ярослав Лозовчук і Маруся Федейко. Відбули пирогове пущення разом з членами Народного Дому, купили вінків і зложили в день Невідомого Вояка для полеглих. Жертвували на такі річі — 500 дол. на Інститут, (100 дол. готівкою, а 400 дол. деклярували), 5 дол. на Червоний Хрест, 25 дол. на шевченківський памятник, купували квіти слабим, як також носили спільне свячене до шпиталю, купили кухню електричну до церковної залі.

Членкині сходилися на 11 вечорків де вчились вишивати українські стіби, робили ковдру і плели кошики, як також вчились писати писанки. Інструкторкою цих вечорків була пані О. Андрущак, а допомагали їй пані М. Гавриш і Є. Щербань. Також приїжджали на ці курси членки з Редфілд. Висилали делєгатки до Саскатуну на пров. з'їзд Союзу Українок пані М. В. Симчич і пані Анна Симчич, а до Торонта на з'їзд СУС і на Собор пані О. Андрущак. Відбули конференцію жінок де вислухали звіт з'їзду з Торонта. Прибули на цю конференцію членки з Витків і Редфілд.

Головні ухвали на слідуючий рік були такі:

Дістати відзнаку (стяжку) з написом Союзу Українок Канади щоб уживати в похороні в честь померщої членки відділу.

Постарались хлопцям молодим стихарі що обслуговують коло престола з священиком.

Вишити нові обруси до церкви.

Виповнено буджет до централі в повні і на всіх зборах були читані і дискутовані обіжники. Відбули 8 зборів і 6 надзвичайних зборів.

Заряд на 1960-61 рік: голова — пані П. Барабаш, заст. голови — пані М. В. Симчич, секретарка — пані М. Д. Калин, заст. секрет. — пані М. М. Калин касієрка — пані О. Андрущак.

Контрольна комісія: пані А. Токарик, добр. С. Рибалка і пані О. Михайлюк. Господині — пані М. Карплюк, О. Бартко, Олена Д. Симчич, Т. Палагіцька. Представниці до КУК пані: Анна Симчич і К. Семко. Референтка добровільної праці — пані П. Сулятицька.

Параска Барабаш, голова
Марія Д. Калин, секретарка

НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.
Відділ Олени Пчілки

Наш відділ на минулий рік числив 29 членок.

За рік відбули одинадцять місячних зборів і три засідання заряду.

Виповнили буджет до централі і усі обіжники були читані на зборах.

Членки приготовили одинадцять обідів, а саме: вечерю з нагоди хрестин сина добр. і о. Петра Блажуків, Святу Вечерю на Йорданський святий вечір. Мясне пущення, спільне свячене, обід під час храму нашої громади. Вечерю у День Подяки, три весільних вечер та один обід на пятдесятилітний ювілей наших членів, панства Я. Федейків, так само подали сніданок для учнів недільної школи і молоді, після причастя. Відбули великим успіхом три випродажі печива. Святкували десятлітний ювілей Відділу, на якім промовляли гостя, голова пров. екзекутиви Союзу п. Ольга Андрущак.

Відбувся один осінний базар і чай. Вшанували память Лесі Українки, Олени Пчілки, Ольги Басарабової та Олени Теліги тогож самого вечора було свято журнала „Промінь".

Спільно із церковною громадою святкували Свято Книжки.

Наш відділ рік річно помагає у збірці на умово хворих.

Членки відвідують хворих у місцевих шпиталях. Висилали делєгатку на з'їзди до Саскатуну та Торонта.

Наш відділ спільно працює із місцевою церковною громадою і усякий прихід передає на докінчення нашої православної церкви. Членки беруть участь у церковнім хорі. Річні збори відбулися на 6-го грудня.

До заряду увійшли — голова. — Марія Гарасимів, 1-ша заступниця — Євгенія Галевич, 2-га заступниця — Катерина Друль, секретарка — Докія Кіндрачук, заступниця — Василина Білик, касієрка — Савеля Лазарович. Контрольна комісія: Євгенія Новосад, Марія Саранчук і Анна Спилчин.

Звіт фінансовий:

1959 року осталося у касі	$675.19
1960 року приходу було	1,769.46
Розходу 1960 року було	2,027.332
У касі осталося	412.33

Марія Сохацька, уст. голова
Докія Кіндрачук, секретарка

ВИНДЗОР, ОНТ.
Відділ Лесі Українки

Діяльність за рік 1960: товариство відбуло річні збори, 10 місячних зборів, 7 засідань заряду відділу і трое засідань з зарядами орг. котрі льокуються при церковній громаді.

Товариство занялося обідом „Великодне Свячене", помагало з обідом будівельному комітетові церк. громади. Прийняття з перекускою, заходами церк. громади вшанували Високопреосв. Владику Михаїла з нагоди 75-літ уродин і 40 літ праці на церковнім полі, дали перекуску під час новорічної забави що її зарядив будівельний комітет громади. Для тов. „Просвіти" дали перекуску на Велинтайн танець, пущення, взали участь в вечерку для членки Катерини Лацик, дали перекуску на 2 освітніх вечорках — свято журналу „Промінь" і закінчення лекцій писання писанок, прийняття для Всеч. о. Сенишина в час його обїздки, устроїли базар.

Від КУК взяло т-во участь в міжнароднім святі (Виндзор і Детройт), членки жертвували і продавали українське печиво у міськім головнім парку через один день і дали пере-

куску під час забави вечерниці.

До Жіночої Ради членки ходили на концерт що його Жін. Рада віддала збірними силами, представлення і обід голов складових організацій.

Відділ відбув концертом роковини Лесі Українки, зарядив двоє бінго ручної роботи, три випродажі уживаних речей, вислав три делеґатки **на загальний** з'їзд СУС до Торонта. Т-во постарало український прапор до церкви і один до парафіяльної хати.

Під час церковного базару тов. продає ручну роботу, печиво і перекуску.

Членки ходили на обід даний „Чилдринс Ейд" входили в комітети на збірку фонд памятника Т. Шевченка і збірка для вшанування д-ра Прот. о. Савчука.

Товариство займається обслугою у „чекрум" під час всіх імпрез.

Товариство дає дарунки двом довго хворим почесним членкам в шпиталі на Різдво і Великдень.

Маєм двох членок, що учителювали в недільній школі — добр. М. Керніцька і А. Мекфедин.

Грошовий дарунок дали на: будівельний фонд церковної громади — 75 дол., фонд на памятник Т. Шевченка — 25 дол., фонд журналу „Промінь" — 25 дол., орг. фонд. СУК — 10 дол. Ритардит Чилдрин — 5 дол., на дарунки рідної школи — 10 дол. Нютришонал Ковнсил — 3 дол., добродійний фонд — 5 дол., редакційний фонд — 5 дол.

Фінансовий звіт:

З 1959 р. осталось в касі	$78.43
Прихід за рік 1960	1,012.70
Розходу було за 1960 рік	1,022.36
В касі осталось на 1961 р.	68.77

Заряд т-ва на 1961 р. — уст. голова — М. Рижак, голова — Є. Квасніцька, 1-ша заст. голови — М. Трач. 2-га заст. голов. — Г. Панчишак, рек. секр. — І. Римар, кор. секр. — О. Торошенко, фін. секр. — М. Сенайко, касієрка — М. Прокопчук, контрольна ком. — М. Гладиш, М. Мигрегор і В. Король, Пред. СУМК — О. Сенчук і О. Торошенко, ком. хворих — М. Стах і М. Мигрегор, бібліотеки — А. Момотюк, чек рум — С. Бейко, телеф. — В. Загарія, пред. Ж. Ради — Г. Вахна і І. Римар, до Організації Консументів — М. Прокопчук, оружна пред. східної екз. СУК — Г. Вахна.

Євгенія Квасніцька, голова
Іванна Римар, секретарка

ВАНКУВЕР, Б. К.

Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори жін. т-ва відбулися в залі під церквою в понеділок вечером 12-го грудня 1960 року. В коротких словах голова, пані Марія Ва калюк відкрила збори. Всеч. о. Симчича провів молитву. Голова подякувала членкам за річну працю. Предсідницею зборів була пані А. Лазарович, секр. пані О. Кіндрачук. На цих зборах урядниці звітували про цілорічну діяльність.

Праця була розподілена між зарядами комітетами і сестрищтво при церкві: кожний комітет має свою референтку. Референтки давали свої звіти на місячних зборах.

За минулий рік відбулося 11 місячних зборів 15 засідань заряду і комітетів. Число членок є 83. Наш відділ звертає багато уваги на виховання молоді під проводом членок жін. товариства. Вечерниць вишивання і писання писанок було 7, стріча Нового Року з вечерою і забавою. Свята Вечеря спільно з громадою. Жін. тов. відсвяткувало **роковини Лесі** Українки концертом і подали чай, було 2 пущення, весняний базар. Висняна виставка мистецтва і чайне прийняття. Жін. тов. подало сніданок для дітей рідної і недільної школи під час Великодної сповіді, демонстрація вироблювання пасок, забава з музикою, продаж великодного печива і писанок. Спільне свячене, храмовий празник, чай в саді панства Сироїд і з'їздовий звіт делеґаток пані Богдан і п. Бойчук. Візитація Преосв. Владики Андрея і чайне прийняття для Владики Андрея. Виставка писанок в Ню Вестмінстер в Сіті Маркет, членки жін. тов. взяли участь в „Фал Фейр" Жін. Ради в продажі домашнього печива.

Членки приготовили одну весільну вечерю, помагали в пров. з'їзді Союзу Українок в Б. К. листопада 19-20 і приготовили обід та виставку мистецтва; комітет відвідували і обдаровали квітами хворих членок. Вислали дві делеґатки на домініяльний з'їзд Союзу Українок Канади до Торонта. Членки помагали в осінньому базарі і приготовили вечерю.

Жін. товар. мало чайне прийняття для пані Ірини Пеленської з Австралії, брало участь у місцевій Жіночій Раді, маємо представницю до льокального КУК. Були читані всі обіжники з централі Союзу та обговорено всі справи.

Тов. жертвувало на народні ціли і дало поміч церкві: на памятник Шевченка — 50 дол., музею — 20 дол., дар для о. Савчука 10 дол., орг. фонд — 20 дол. на з'їздовий фонд 20 дол. на „Промінь" 49 дол. Буджет 67 дол.

Фінансовий звіт:

З 1959 р. осталось	$491.51
Приходи за 1960 р.	3,413.32
Розходи за 1960 р.	2,676.60
В касі осталось	1,228.23

Заряд на 1961 рік пані: Марія Богдан — голова, уступаюча голова — Маруся Вакалюк, Софія Ясенчук — 1-ша заст. голови, Анна Гуцуляк — 2-га заст. гол., Анна Лазарович — рек. секр., Л. Митрук — заст. секр. добр. Симчич — кореспо. секр., Н. Воробець — касієрка.

Комітет молодшого СУМК — Є. Єленяк, Н. Синявська, М. Актамійчук і А. Ткач. Комітет мистецтва — К. Бабійчук, М. Мусько, Л. Митрук, О. Кіндрачук, Н. Синявська, П. Клюкевич. Представниці до КУК — М. Богдан, О. Мацелюх. Комітет до Жін. Ради — О. Мацелюх, А. Бойчук, М. Мусько, Д. Масцюх, П. Клюкевич, Н. Воробець. Програмовий ком. — А. Бойчук, Є. Єленюк, М. Гошко.

Добр. ком. — О. Довганюк, Г. Сіра, Б. Герман. Господині — К. Бабійчук, А. Гуцуляк. Сестрищі — А. Гуцуляк, І. Твердун, С. Аврош, А. Ферлей. Забавовий ком. — Б. Герман, В. Бабійчук, Г. Сіра. Контрольна комісія — Є. Кузик, Г. Сіра, О. Сироід. Бібліотекарка, Н. Синявська.

Марія Богдан, голова
Анна Лазазрович, рек. секр.

БРЕНТФОРД, ОНТ.

Відділ ім. Л. Українки

Річні збори жін. тов. Союзу Українок Канади ім. Л. Українки в Брентфорді відбулися 30-го грудня 1960 р. в залі прав. громади св. Михаїла.

Збори почато молитвою. „Отче Наш". Зборами керувала голова Д. Бурдейна, секретарка рек. була М. Іванець.

Звіти здавали — Д. Бурдейна, М. Іванець, А. Пережак, господині А. Шалай, церк. ком. М. Сесмиструк, відвідування хворих М. Савіцька і контрольна комісія Н. Бабійчук.

Наш відділ належить до місцевої Жіночої Ради вже чотири роки і одна членка є заст. голови третій рік, також поодинокі членки належуть до Організації Консументів.

Відділ наш майже всю свою пра-

цю віддає для церковної і культ-освітної праці, як українська і недільна школа, молодь, СУМК, а також заряджує національні свята чи академії в честь українських героїнь і письменниць.

Членки беруть участь в ріжних місцевих проєктах: базарі, чайні прийняття, сходинах, фестивалях, що на них членки гарно репрезентують нашу організацію в загальнім суспільстві. Вроці 1960 наш відділ взяв участь в Глингарст Гарден, виставa вишивок і взяв першу нагороду.

Фінанси нашого відділу черпаються з маленьких підприємств, як чайні вечірки, сходини вишивання, гри бінго з продажи домашного печива, розігравки ковдри і т. п.

В протягу року мали 7 зборів 6 засідань, 5 академій, 5 панахид, 3 обіди, 5 вечер — День Матері, День Студента, День Книжки. Концерт святочний св. Миколая і перекуска для дітей і старших у Вел. спові і св. пречастя, 2 продажі домашнього печива, подарували куховарську книжку С. Стечишин до публичної бібліотеки, 18 вечорків.

Місцева діяльність — Червоний Хрест, недуга рака, Сон Сондей, Чер воне Перо UNICEF, Марч оф Даймс, також декотрі членки є в тих комітетах.

До заряду увійшли на 1961 рік Д. Бурдейна — голова, Б. Цибульська — заст. голови, М. Іванець — рек. секретарка, А. Перожак — касієрка. Контрольна комісія — Н. Бабійчук, М. Доголіс, І. Ковальська. Господині—А. Шалай, М. Сесмиструк, А. Мороз. Комітет опікуни хворих — М. Савіцькі, Н. Бабійчук, І. Ковальська. Комітет церковний — М. Сесмиструк, М. Іванець, І. Ковальська. Представниці до місцевої Жіночої Ради — Д. Бурдейна, М. Іванюець, С. Костюк.

Фінансовий звіт:

Перенїс з 1959 року	$17.54
Прихід 1960	1676.81
Розхід 1960	1416.81
Зістало на 1961	277.54

Докія Бурдейна, голова
Марія Іванець, рек. секр.

ГЕДЕРЛЕЙ, САСК.
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори відділу Союзу ім. Лесі Українки в Гедерлей, Саск. відбулися в неділю 27-го листопада.

Голова пані Н. Ригорчук дала звіт діяльности. Товариство улаштувало базар осінний, подало обід на храм, постаралo накривала на корогви, замовило Панахиду в память пок. Ольги Петлюрової. Займалося вишиванням річей на осінний базар. Членки помалювали церкву зі середини, та займалося робленням та продажжю квітів на концерт День Матері.

Товариство дало 50 дол. на парафіяльну резиденцію і виповнило буджет.

Заряд товариства на слідуючий рік: К. Васько — голова, Р. Сурмач — заст. голови, М. Саранчук — секр. А. Шпак — касієрка, Н. Ригорчук — заст. секр. А. Новосад, А. Павлівська і Н. Ригорчук — конт. комісія.

Сестриці: А. Новосад, А. Павлівська, Т. Гаргара.

Фінансовий звіт:

Осталось в касі	$138.57
Приходи	392.91
Розходи	283.70
В касі осталося	247.78

Членок вписалося 8.

К. Васько, голова
Марія Саранчук, секретарка

МІЧЕМ, САСК.
Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори жіночого товариства ім. Ольги Кобилянської у Мічем відбулися 4-го грудня в Народнім Домі. Голова товариства пані Павліна Олексин відкрила збори молитвою. Предсідницею зборів була пані Василина Заліщук, секретарка пані Савеля Сорочка. Діяльність товариства за минулий рік: відбулось 8 місячних зборів 2 засідань заряду; заходом товариства приготовлено пять обідів, один базар і вечеря, бінго під час базару і танець, обід по спільнім парастасі, чотири похоронні обіди, що в них тов. помагало, один прощальний вечерок, два пирогові пущення з танцями, Великодний чай і випродаж печива, улаштували новорічний танець. Помагали Народньому Домові з перекускою під час танців і продавали перекуску на ліцитації. Пожертви: на місцеву прав. церкву 50 дол., на Народний Дім 100 дол., на Інститут ім. П. Могили в Саскатуні 25 дол. і на інше як: Червоний Хрест, Кенсер фонд, Дитяча бібліотека, степендійний фонд, на з'їзд до Едмонтону і на Світових Біженців.

Заряд товариства на рік 1961 — пані Зоня Марковська — голова, Павліна Олексин — заст. голови, Савеля Сорочка — рек. секретарка, Ольга Борса — кореспо. секретарка, Дора Клюкевич — касієрка, Павліна Олексин — фінансова секр. Параска Пичко, Оля Козак і Олеся Сопотик — контрольна комісія, Ольга Козак і Р. Томащук — господині. Василина Заліщук, Р. Томащук і П. Пичко — сестриці. Юлія Парчевська і Параска Пичко — добродійний комітет.

Павліна Олексин, голова
Оля Борса, секретарка

ВАЙТА, МАН.
Відділ Ольги Кобилянської

В неділю 4-го грудня 1960 р. відбулися річні збори відділу. Звіти цілорічної праці здавали: голова пані А. Подольська заст. голови, пані А. Онисько, касієрка, пані О. Пацьорка. Контрольорки, пані А. Тимчук і пані В. Божик, господиня — пані Н. Тесарська, реф. Червоного Хреста, пані С. Сторожук. Відділ улаштував Новорічну вечерю з програмою і спільними колядами. Відсвятковано свято журнала „Промінь" і вислано жертву. Від відділу членки ходили колядувати і дали 50 дол. коляди на українську православну церкву у Вайті. На памятник Тараса Шевченка дали жертву 25 дол.

Відвідували хворих членок по шпиталях і домах і так само висилали картки хворим і виявом співчуття по втраті ближчих. Улаштували прощальні вечірки відходячим членкам. Членки давали перекуску організаціям, котрі гостили у Вайта з концертами.

Відбувалися лекції писання писанок для молодих дівчат. Відділ улаштував Бінго Гвист Драйв і пирогову вечерю. Відбулося свято День Матері дитячим концертом. Членки ходили збирати жертви на Червоний Хрест під час кампанії.

Членки вишивали обруси до церкви.

Відбулось спільне свячене. Відділ займається українською школою що відбувається кожного року.

Виповнили повний буджет до централі С. У. К. як так само і заклик на фонди по змозі.

Делегатка репрезентує відділ на кожнім з'їзді. Від відділу приготовлено програму на Листопадове Свято.

Відсвятковано Свято Книжки на якім добр. Кулиш дала реферат, промови загальні і перекуска.

До заряду на рік 1960-61 увійшли: голова — Анна Подольська, заст. голови — Анна Онисько, секретарка — Марія Негрич, заст. секр. — Анна І. Цесмиструк, касіерка — Анна В. Цесмиструк, фін. секр. — Палагна Підлубна. Контрольна ком. — М. Тимчук, В. Божик. Господині — Н. Тесарська, М. Музика і М. Тимчук.

Реф. Червоного Хреста — С. Сторожук, О. Кадинюк. Відвідачки хворих — А. Подольська і А. Онисько.

Анна Подольська, голова
Марія Негрич, секретарка

ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, ОНТ.
Відділ ім. О. Пчілки

Річні збзори відділу Союзу Українок Канади ім. Олени Пчілки відбулися в неділю 18-го грудня 1960 р. в залі під церквою.

Голов М. Ґронська відкрила збори, молитву провів Всеч. о. М. Фляк, по цім членки відділу видали пошану помершим членкам хвилевою мовчанкою.

На предсідницю зборів вибрано пані К. Білу, добр. Фляк, секретаркою.

Звіти діяльности здавали членки заряду. Зі звітів показалося що праця була широка. Відбулося 7 місячних зборів і одно засідання.

Праця т-ва почалася з початком року колядою і йорданською вечерою.

У місяці лютім святкуємо роковини Лесі Українки і Олени Пчілки, а цього року ми відсвяткували 15 літню річницю заснования нашого товариства. Запрошено сестринні відділи Союзу також і жіночі організації при двох православних церквах у Форт Вілліямі і урочисто відбулося свято при чайнім прийняттю.

Крім згаданих підприємств наше товариство улаштувало весняний писанковий і осінний базар, а крім цього ми мали успішну випродаж домашнього печива в Симсон Сірс.

Брали участь у золотім ювілею місцевої „Просвіти".

По Великодних святах ми мали спільне свячене, що його членство і симпатики звеличали своєю численною присутністю.

Щоб не згубити контакт з членами у літі, ми справили пікник на фармі пана Ландяка.

Осінна праця починається храмовим обідом і „Днем Подяки".

Цього року нам також довелося прощати о. і добр. Новіцьких і вітати о. і добр. М. Фляків, що ми зробили у формі чайних прийнять.

Наше товариство жертвувало на слідуючі ціли. „Український Голос" 10 дол., „Промінь" 10 дол., загальний з'їзд 10 дол., фонд о. Савчука 10 дол. Комюніти Чест 5 дол.

Куплено книжку „Останний Пророк" і продано 10 примірників „Блис куча Зоря".

Головна ціль нашої праці є поміч в утриманні церкви. Наша грошева поміч є поважна і щира. Окрім цього ми постаралися нові столи і крісла що прикрашують нашу залю.

Старші сестриці дбають про прикрасу і чистоту у церкві. Треба згадати про невідмовну поміч, що її дають молоді жінки при товаристві св. Володимира.

Господині при кухні, сповняють свій обовязок, свідком чого є похвали, які чуємо зі всіх сторін.

Між цими важними комітетами є також комітет біньговий, який заслугує на подяку і похвалу. Майже весь дохід наш залежить у їх діяльности Наша щира подяка належиться паням. Кибюк, Музика, Мандрик і Рудик і всім тим які помагали в протягу року.

Наш комітет хворих дбає про своїх хворих членок, відвідуючи їх по домах, шпиталях, обдаровуючи їх квітами, овочами, та приносить їм слово потіхи і розради.

На рік 1961 товариство вибрало заряд в такім складі: голова Анна Тиран, заст. голови Катерина Біла, рекр. секр. Анна Стасів, фін. секр. Анеля Цюник, касіерка Софія Бучовська. Контрольна комісія К. Ємчук, М. Гарасимчук, Ю. Чепесюк. Старші сестриці — А. Глуханюк, Г. Кирилюк, А. Захарий, М. Манорик. Господині: К. Зуб, С. Ґельмич, А. Глуханюк, А. Захарій, М. Манорик. Бінґовий комітет: М. Рудик і С. Ґельмич. Комітету хворих: К. Біла і С. Музика. До Комітету Українок Канади М. Ґронська і А. Ландяк.

При цій нагоді членкині жіночого товариства складають сердечну подяку голові пані Ґронській за її посвяту і щиру працю за минулих два роки.

Анна Стасів, секр.

СЕНҐУДО, АЛТА.

Жіноче товариство, відбуло свої річні збори 13 грудня 1960 р. в домі пані А. Миндюк. В році 1960 товариство відбуло 8 зборів і 2 засідань. Членки приготовили весняний базар і осінний, зробили ковдру на розігравку, відбувають продаж печива, дали обід для матерей на День Матері, дали вечерю-бенкет перед новим роком з новорічною програмою. Відсвяткували Шевченківське свято, День Матері, Листопадовий і Різдвяний, спільно з сумківцями підготовили сумківців з представленням на з'їзд в Едмонтоні і провадили рідну школу з дітьми минулої зими. Пошили трохи ґардероби для концертів. Мали сходини писання писанок і вишиття. Товариство дало 2 весільні вечері, і справило 30 літ. ювілей панству Веренькам і 50-літний ювілей панству Стадникам. Устроїли „Амечур Найт", і дали нагороди для контестантів, придбали все срібло і дещо з іншого начиння для товариства. Товариство скидає по 10 ц. на кожних зборах з чого купують квіти для хворих членок і комітет відвідує хворих в шпиталі чи вдома.

Всі гроші передаються до каси Народного Дому, що його відкриття плянується на весні, до тепер товариство видає великі гроші на винаймлення чужих приміщень.

Заряд нашого товариства складає щиру подяку всім, що так щиро помагають, що так приємно нас угощають і жертвують під час колядів і збагачують наші концерти своєю присутністю, а також спасибіг нашим священикам, що все покладають свій труд у приготовленю, виголошують реферати під час ріжних свят. Отцеві Удодові, який відійшов від нас і отцеві Денисюкові, який тепер з нами, велике признання і подяка за їх народну і національну роботу.

Фінансовий звіт:

З 1959 р. остало в касі	$680.64
Прихід в 1960 р.	835.18
Розходи в 1960 р.	1,065.87
Осталось	449.95

До заряду на рік 1961 увійшли; пані Надя Задерей — голова, Анна Звоздецька — секр., Докія Воронюк — касіерка, Ґеня Томко — заступниця голови. Комітет відвідування хворих — А. Веренька, А. Миндюк і М. Гарапчук.

Надя Задерей, голова
Анна Звоздецька, секретарка

В СПРАВІ ВИСЛІДУ НАШОЇ КАМПАНІЇ

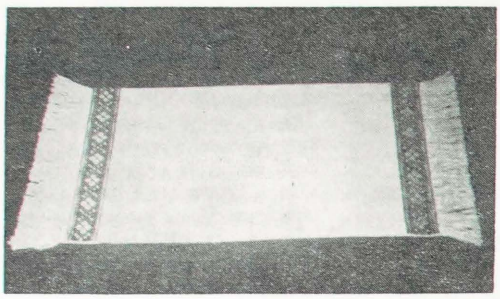

Повідомляємо всіх тих, які працювали в кампанії придбання нових передплатників на журнал „Промінь", що в слідуючім числі буде проголошено виказ імен, що у своїй провінції здобули нагороди. Нагороди мають бути призначені в пропорції визначеної квоти в даній місцевості. Будуть вони також вручені переможцям на пров. з'їздах, кожна у своїй провінції.

А тепер, поки судді контесту визначать нагороди, центральна управа Союзу Українок Канади, редакція та адміністрація журнала „Промінь" пересилає кожному відділові та тим членкам, що трудилися у цій кампанії щире і сердечне спасибі.

УКРАЇНСЬКА ВИШИВКА НИЗИНКА

Низинка є одна з найдавніший вишивок. На знимці бачимо доріжку вишиту низинковим стібом по обох боках. Взірець нам показує лице взору, цебто праву сторону, але як нам відомо низинку вишиваємо тло з лівої сторони полотна. Спосіб до виконання низинкових стібів подається в книжці „Ukr. Embroidery Designs and Stitches".

Цю книжку можна набути в книгарні „Українського Голосу". Цей взір є легкий до виконання. Полотно уживаємо „Монкс клот" „Гардінґер" або звичайне льонне. Нитки D.M.C. „six strand".

На монкс клот, і гардінґер уживаємо чотири нитки, а на льонне полотно дві нитки. Тло цього взору вишиваємо чорною ниткою, „косичка" перший ряд по обох сторонах червона, другий ряд п'ять стібів жовта, а п'ять стібів синя, і т. д., третій ряд знову червона. Цей спосіб дає нам окрасу викінчення.

Для філії музею у Вінніпеґу опрацювала **Євдокія Павлюкевич.**

ТОРСБІ, АЛТА.

Заходом місцевого жін. т-ва ім. О. Басарабової відбулося 11-го квітня в Світлий Вівторок святочна академія в 100-річчя смерти Тараса Шевченка. По Службі Божій о. Ігумен Ол. Щербань відслужив велику Панахиду на вічну память Т. Шевченкові.

Відтак в Укр. Нар. Домі при церкві відбувалась шевченківська програма. Програма була скромна але викликала повагу і святочний настрій.

Вступне слово про Т. Шевченка виголосив п. Н. Світлик. Відтак гуртом відспівано Шевченків „Заповіт — „Як умру то поховайте мене на могилі". Співали всі.

Реферат про Шевченка відчитав В. Сташко. По рефераті, п. Н. Світлик попросив до слова о. Ігумена Ол. Щербаня. О. Ігумен Ол. Щербань виголосив зворушаючу промову про невільниче життя і душевне страждання, якого Т. Шевченко зазнав на засланню від поганих азіятів-москалів.

Опісля була Шевченкова поема, „Ой ти зоре вечірняя", яку, відспівав В. Сташко, пані Ю. Маріка сказала кінцеве слово, в якім розказала присутнім про сирітське дитинство Т. Шевченка. Відтак було ще прочитано дві поеми.

„Розрита Могила" і „Суботів" на закінчення відспівано гимни „Ще не вмерла Україна" і „Боже щасти".

Присутній

ІНСТИТУТ ім. СВ. ІВАНА

ДІМ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ СТУДЕНТІВ!

11024-82 Евеню, Едмонтон, Алберта,

Тел. 439-2320

„З нагоди 35-літнього Ювілею відділу Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні, складаємо найщиріші побажання. Нехай всяка Ваша праця увінчається ще кращими успіхами в майбутньому".

З а Д и р е к ц і ю

ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА

Д-р **Іван Верхомин,** голова

„Щиросердечні ґратуляції відділові при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні, з нагоди 35-літнього Ювілею, за Вашу постійну і корисну працю, для добра нашої Церкви і для народу".

ЗА ВІДДІЛ ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ,

в Пів. Едмонтоні,

Марія Іванців, голова,

Надія Жмурко, секретарка

„Сердечний привіт і щирі побажання з нагоди 35-ліття роковин відділу при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні. Просимо в Бога ще кращих успіхів у майбутньому на його релігійно-культурній ниві".

ЗА ГРОМАДУ ПРИ УКРАЇНСЬКІЙ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНІЙ КАТЕДРІ СВ. ІВАНА,

Николай Боднар, голова

„З нагоди 35-літнього Ювілею відділу Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні, висловлюємо найщиріші побажання у дальшій праці на користь нашого народу".

ЗА МОЛОДЕ БРАТСТВО ПРИ КАТЕДРІ

СВ. ІВАНА,

Ярослав Сліпчук, голова

ЗЛОЖИЛИ ЖЕРТВИ НА ПРЕС. ФОНД „ПРОМЕНЯ"

Відділ Союзу Українок Канади ім. Кн. Ольги при Соборі св. Покрови у Вінніпеу —	$25.00
Пані Рахиля Скакун, Едмонтон, Алта. —	20.00
Пані М. Саранчук, Гедерлей, Саск. —	15.00
Пані П. Олексин, Мічам, Саск. —	10.00
Відділ ім. Лесі Українки, Калмар, Алта. —	5.00
Пан А. Кото, Вінніпег, Ман. —	2.00
Пані А. Капач, Едмонтон, Алта. —	1.50
Пані Н. Вережак, Естон, Саск. —	1.50
Пані М. Шпитковська, Бімсвел, Онт. —	1.50
Пані М. Долинчук, Вінніпег, Ман. —	1.50
Пані П. Литвин, Вінніпег, Ман. —	1.50
Пані Д. Кук, Ванкувер, Б. К. —	1.50
Пані А. Добровольська, Флин Флон, Ман. —	1.50
Добр. Мін. Фотій, Торонто, Онт. —	1.50
Пані К. Грабовська, Торонто, Онт. —	1.00
Пані П. Кревецька, Вінніпег, Ман. —	1.00
Пані Т. Клемба, Лашін, Кве. —	1.00
Пані М. Ратоцька, Клівленд, Огайо —	1.00
Пані М. Б. Ф. Елков, Мусідора —	.50
Пані П. Одинська, Ту Гилс, Алта. —	.50
Пані Д. Орлецька, Гейрі Гил, Алта. —	.50
Пані П. Шелестинська, Гледстон, Ман. —	.50
Пан Д. Мищак, Едмонтон, Алта. —	.50
Пані Таня Зеребецькка, Монтреал, Кве. —	.50
Пані Л. Рудіч — Лашін, Кве. —	.50
Пані В. Ферлей — Гемилтон, Онт. —	1.00
Пані Р. Бойко — Торонто, Онт. —	1.00
Пані Олена Хрущ — Торонто, Онт. —	1.50
Пані А. Момотюк — Виндсор, Онт. —	1.50
Пані М. Гикавий — Вінніпег, Ман. —	1.50
Пані А. Сапеляк — Кемрос —	1.00
Пані Олена Данилюк — Едмонтон, Алта. —	1.00

ЗІБРАЛИ ОГОЛОШЕННЯ ДО „ПРОМЕНЯ":

Відділ ім. Олени Пчілки — пані Д. Кіндрачук, Норт Бетлфорд, Саск. —	6
Пані М. Будник, Едмонтон, Алта. —	5

Всім жертводавцям і взагалі всім тим, що працюють для зросту нашого журнала „Промінь", висловлюємо щиру подяку.

НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ПРИДБАЛИ

Пані М. Савіцька, Принс Альберт —	1
Пані О. Мельничук — Вегревил, Алта. —	4
Пані Д. Кіндрачук — Норт Бетлфорд, Саск. —	2
Пані М. Н. Крищук — Мирнам, Алта. —	1
Пан П. Ворон, Келгари, Алта —	1
Пані С. Долинчук — Толстой, Ман. —	1
Пані Н. Тріщук, Оттава, Онт. —	1
Пані Бетті Саїк, Іннісфрі, Алта. —	6
Пані Л. Василович, Фовм Лейк, Саскк. —	2
Пан Веселовський, Ріджайна, Саск. —	2
(В подарунок своїм сестрам в Чікаго).	
Всеч. Прот. Є. Грицина — Вінніпег —	1
(В подарунок своїй дочці Одарці)	
Пані І. Вахна — Торонто —	1
(В подарунок для пані Анни Вахна в Гарденгон, Ман.	
Пані Ірина Шиповик — Виловдейл, Ман. —	3

DOMINION RESTAURANT

"Air Conditioned"

Have the Best Meals

in North Battleford for Saskatchewan

Lucyk's Book & Gift Shop

School and office supplies, China,

Gifts and Greeting cards

North Battleford, Sask.

Fort Motel Battleford's Newest

Fort Motel Battleford's newest pleasantly located (at the) junction highway 5—40—4 West.

Spacious grounds fully modern

Single, double & family units with:

Kitchenette, T.V. phones, swimming pool. Adjacent to Esso and restaurant. Reservation accepted by letter or wire. Ph. 937-2651 Battleford, Sask.

НАЙКРАЩЕ ЗАВЕДЕННЯ ДЛЯ ЧИЩЕННЯ ВАШОГО ОДЯГУ!

KINGSWAY DRY CLEANING

9232—111 Avenue, Edmonton, Alta. — Ph. 477—2710

Петро Федьо і Пилип Коваль, власники

For the "REST" of your life

Stay at the

AUDITORIUM HOTEL

D. G. LUTZAK, Mgr.

Northbattleford, Sask. Phone 445-2456

НАЙКРАЩІ КВІТИ НА ВСЯКУ ОКАЗІЮ!

Michael's Flowers

9712—111 Avenue, Edmonton, Alta. — Ph. 477—4025

Марія Бісюк, власник

THE ROXY PHOTO STUDIO

and

PHOTOGRAPHIC SUPPLY STORE

Box 217 — North Battleford, Sask.

ВІДСВІЖУЮЧІ НАПИТКИ ДОБІРНОЇ ЯКОСТИ!

Prairie Rose Manufacturing Co. Ltd.

9611—104 Avenue, Edmonton, Alta. — Ph. 422—1881

Василь Гавриляк, власник

УКРАЇНСЬКІ ПОХОРОННІ ЗАВЕДЕННЯ

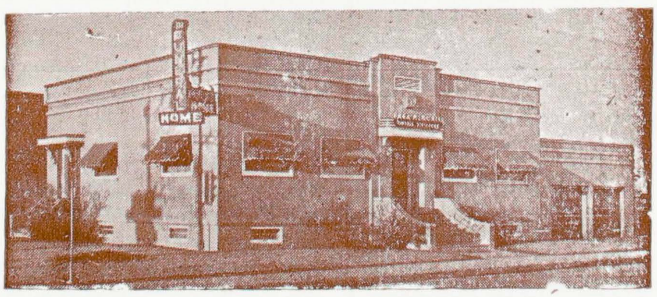

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамуванню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до:

PARK MEMORIAL FUNERAL DIRECTORS

9709—111th Ave. Phones 22331 and 41633 Edmonton, Alta.

Відділи в таких містах :

Vegreville, Alta., Phone 2011, Lamont, Alta., Phone 53

Smoky Lake, Alta. Myrnam, Alta. Vilna, Alta.

Mayerthorpe, Alta. Wildwood, Alta.

В. М. СМОЛИК, управитель.

P 22
SAMYCIA MRS S
6712—111 AVE
EDMONTON ALTA
JAN 62